

USPUM Y.K.Ü. Dr. Ercan Özçelik #akittv'de #AileVakti programına misafir olarak katıldı

USPUM Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Ercan Özçelik, 25 Haziran Cumartesi günü saat 15:30'da Akit TV'de yayınlanan #AileVakti programına Sosyolog ve Sos. Hiz. Uzmanı Fatma Özçelik ile birlikte katılarak Aile Danışmanı Lokman Yıldız'ın misafiri oldular.

28 Şubat Dönemi Geri Gelebilir mi?

Elbette geri gelebilir! Hem de öncekinden daha beter ve ağır şartlar eşliğinde! Çünkü, eski 28 Şubat döneminde ideolojik tahakküm kamu sektörünü, kısmen özel sektörü ve ortak sosyal alanları kapsıyordu. Allah ıslah eylesin, bozduklarını da düzeltmeyi nasip eylesin ama; şimdiki yönetim sayesinde işin içine AİLE gibi özel ve mahrem alanlar da katıldı. Artık hiç kimse, hiç bir yerde güvenli

değil. Babalık hakları ve yetkileri tamamen yok edildi. Aile birliği ve dokunulmazlığı da kalmadı.

Evli çiftlerin yatak odalarına dahi kolayca müdahale edilebiliyor artık. 28 Şubatta, ideolojik tanrılar ve onların gönüllü kullarının despotlukları tahakküm sürüyordu. Şimdi bu tanrıların arasına kadını ve LGBT sapkınlarını da aldılar. Feminizm “Devlet mekanizmasından daha güçlü” kılınan yasal bir tabuya dönüştü. LGBT için de neredeyse aynı durum söz konusu. Zaten küresel sosyal mecralarda, LGBT sapkınlıkları korumaya alınmış gruplar arasında işlem gördüğünden, aleyhlerindeki mesajlar kaldırılmakta, yayında ısrarlı eden hesaplar da derhal kapatılmaktadır.

Tekrar 28 Şubat ortamına dönersek, bizler de ailecek o zulüm rüzgarlarına maruz kaldık. Mesela, Açık Öğretim Fakültesinde okuyan bir hanım için için mutlaka “başı açık” resim dayatması yapıldığı için sıkıntıya girilmiş, küçük bir kızın vesikalık resmine photoshop programıyla o hanımın yüzünü transfer ederek çözüm bulmuşlardı. Sınavlarda ise başörtüsü üzerine peruk gibi trajikomik yollara başvurmak zorunda kalanlardan birisi de bizim Hanımdı.

Hanımın başörtüsü 1991’de göreve başladığımızdan beri vardı. Erzincan ve Erzurum’da herhangi bir sıkıntı olmadan çalışabilişti. 1993 yılında Kocaeli’ne tayinle geldiğimizden bir süre sonra, Başörtüsüne yönelik taciz ve uyarılarla karşılaşmaya başladık. Sağlık Ocağı doktorlarına Sağlık Müdürlüğü ve Kaymakamlık tarafından başörtüler açılın baskısı yapılıyor, onlar da bize yansıtıyordu. Gözlerden uzak kalması ve başörtüsünü rahat kullanabilmesi için, kendi rızamızla Kocaeli’nin bir dağ köyündeki Sağlık Evine tayin isteyerek kısmen rahatlamıştık. O dönem ben de Sağlık Bakanlığının İstanbul’daki Sağlık Eğitim Enstitüsünü kazanarak okumaya başlamıştım. Hanımın başörtüsü sorununu çözmek için Refah Partili bir belediyeye yatay geçişini yaptırarak rahatladık çok şükür. Bu geçişte rızası ve katkısı olan büyüklerimizi her zaman dua ve minnetle anıyoruz. Böyle bir imkanı olmayan kardeşlerimiz ise yoğun zulme maruz kaldılar maalesef.

Ankara’da askerlik yaparken ziyaretime gelen Hanımı ve çocuğumu kapıdaki askerler içeri almadılar. Gerekçesi de başörtüsünü “toplu iğne” yardımıyla tutturmasıydı. Toplu iğneleri çıkartıp başörtüsünü çene altından kabaca bağlayınca girişi izni verilmişti. Koskoca askeriyeenin işi gücü yokmuş gibi, bir kadının başındaki toplu iğneyi düşman ve ideolojik açıdan sakıncalı görüyordu.

Belediyeler de bir nevi küçük devletler gibidir. Belediye Başkanları değiştiğinde atmosfer ve iklim tamamen değişebilir. Bu durumu da bizzat tecrübe ettik. İlk iki evladımız eşimin görev yaptığı belediye çocuk yuvasına gitmişti. Refah ve Ak Partili dönemde, çocuk yuvalarındaki evlatlarımızın milli ve manevi değerlerinin de gelişmesi için dikkat ediliyordu. Sofra ve uyku duası gibi kısa ve hoş ezberleri, Hz. Peygamberimizi ve önemli tarihi devlet adamlarımızı öğreten güzel etkinlikleri oluyordu. Belediye çalışanları evlatlarımız için her açıdan hassas ve gayretli, bizler de mutlu ve güvenli hissediyorduk.

Belediye seçimini CHP kazanıp yönetim değişince, bitti sanılan 28 Şubat dönemi belediyede tekrar geri geldi. Kurum içinde cadı avı gibi dindar personel ayrıştırması yapıldı. Bütün eski kadrolar sağa sola dağıtıldı. Kreşte öğretmenlerin namaz kıldıkları küçük mescit odaları iptal edildi ve seccadeleri toplanarak çöpe atıldı. Sadece çalışan personel için değil, eğitim gören çocuklar açısından da iklim ters yüz oldu. Bütün milli ve manevi eğitim konuları iptal edildi. Sabahtan akşama kadar katıksız Kemalizm işlenerek çocukların değer yargıları alt üst edildi.

Son evladım olan kızım da bu döneme denk gelmişti. Evde kendisine güzelce öğrettiğimiz Allah ve Hz. Muhammed isimlerini bile unuttur gibi oldu. -Yavrum bizi kim yarattı? Sorumuza tatlı bir şekilde -Bizi Allah yarattı babacığım diyen kızımız, aynı soruya CHP’li çocuk yuvası yönetiminden bir süre sonra “Bizi Atatürk yarattı!” demeye başladı. Nasrettin Hoca’nın görsellerine bile tahammülleri olmadığı gibi, yılbaşlarında çocuk kreşinin her yerini çam ve Noel baba süslemeleriyle doldurdular. Kreşin girişine Noel Baba, süslü çam ağacı ve şömineye varıncaya dek ayrıntılı köşeler kurdular. Bunları gördükten sonra

kızımı aynı yerde tutmaya devam etseydim, kim bilir ne kadar kötü ve kalıcı etkileri olacaktı. Biz de kızımızın kaydını buradan sildirdik. Güvenebileceğimiz özel bir çocuk yuvasına vererek tedbir aldık.

28 Şubat döneminin elbette çok boyutları var. Ekonomik tahakkümle lokantalara varıncaya dek yapılan sermaye bölücülüğü, eğitimde gasp edilen haklar ve haksız uygulamalar, bürokraside hakim olan baskıcı zihniyet, ülke kaynaklarının belli yerlere akıtılması gibi çok farklı etkileri yaşandı. Bu etkilerin bazıları şekil ve adres değiştirerek bugün de aynen devam ediyor.

Son 20 yıldır özellikle inanca bağlı kılık kıyafetler, ibadet özgürlüğü ve eğitimde fırsat eşitliği açısından bariz bir rahatlamanın ve özgürleşmenin olduğu açıktır. Bunu inkar etmek ve gerçekleşmesine vesile olanlara teşekkür etmemek haksızlık olur. Sorun şu ki; bu güzel çözümler sağlam dayanaklar ile kalıcı kılınamadı. Belediyelerde yaşanan iktidar değişiminde olduğu gibi, genel yönetimin değişmesi halinde de yaşanacak riskler için tedbir alınmadı. Örneğin, başörtüsü temelinde inançlara göre giyinme hakkı anayasal ve yasal güvence altında değil henüz. Yönetmelik güncellemeleri ile sağlanan özgürlükler tekrar aynı şekilde ve hızla kısıtlanabilir kırılabilirlikte.

Memur erkeklerdeki sakal yasağı, tıpkı şapka kanunu gibi fiilen uygulamadan kalkmış olsa da mevzuattaki yerini halen koruyor. Gelen iktidarın sakal yasağını tekrar güncelleme kararı olursa, uygulamaya alınması için hiçbir engeli yok.

Eğitimde fırsat eşitliğini sağladık çok şükür. Ama halen ateist ve materyalist felsefeli, asla milli olamayan eğitim müfredatını bir türlü düzeltilmedik! Eğitim sisteminde ve uygulamasında Fulbright Sözleşmesi ile kurulan ABD hegemonyası yine sürüyor. Tarihimizi, değerlerimizi, medeniyetimizi ve kültürümüzü yeni nesillere sağlıklı aktaramıyoruz. Sansürlü çarpıtılmış bilgi kirliliğinden çocuklarımızı koruyamıyoruz.

Uzun lafın kisası, söylemeye çalıştığım şudur:

28 Şubat'ın karanlık günlerine tekrar dönmek istemiyorsak, kanunlarımızda ve eğitim sistemimizde kalıcı düzenlemeleri yapmalı, din ve vicdan özgürlüğünü, tartışma ve saldırı konusu olmaktan temelli kurtaracak tedbirler almamızdır. Dini günlerde ve saatlerde ibadet, başörtüsü, sakal ve kılık kıyafet özgürlüğü anayasal ve yasal güvenceye kavuşmalıdır. Eğitimde kadim medeniyetimizi dışlayan, sansürleyen ve çarpık ideolojilerle bozan müfredatın her yeri elden geçmeli, ABD dayattığı için Türkiye'de kurulan, Fulbright "Birleşik Devletler Eğitim Komisyonu" derhal lağvedilmelidir. Bu özgürlüklerin devamını, kendi iktidarlarının sürmesine bağımlı kılanların üzerinde bütün Millet'in vebali vardır. Devlet vasıtası, sürücüsü değişse bile bozuk yollara ve yanlış yönlerde gitmeyecek sağlam koruma mekanizmalarıyla güçlendirilmelidir. Gelenlerin keyfi tavırlarıyla nesillerin imanı, eğitimi ve ahlakı deneme tahtasına çevrilememelidir. Eskinin hastalıkları tam tedavi edilmeden, adeta ağır kesicilerle üstü örtülmüştür. Fırsatını bulunca hemen ve daha beter hortlayacağı açıktır. Bu hastalıkları kalıcı şekilde tedavi etmeden, aile ve sosyal politikalarda yeni hastalık alanları açanların vebali ise daha da büyüktür. O yüzden aile konularında da acilen iyileştirme çalışmalarına başlanmalıdır.

Tedbir alınmazsa, gelecekte yaşanacak 28 Şubat süreçleri çok daha yıkıcı, bölücü ve ağır olacaktır. Kişisel ve siyasal hırslarımızı bir kenara bırakarak, kalıcı yapısal düzenlemeleri gerçekleştirmek hepimizin boynuna borçtur. Herkes bu borçtan, yetkisi ve imkanı ölçüsünde sorumludur. Yüce Allah, halkımıza o karanlık 28 Şubat günlerini tekrar yaşatmasın, buna niyetlenenlere de fırsat vermesin. Amin.

İlköğretimde Sınıfta Kalma Geri Gelmelidir!

70-80'li yıllarda, henüz ilkokuldayken çocukların kapasitesi ve ilgi alanı aşağı yukarı belli olur, öğretmen-veli işbirliği içinde, eğitime devamları yahut bir mesleğe geçmeleri sağlanırdı. Öğretmenler daha saygın ve etkili, Veliler daha uyumlu ve sabırlıydı. Okullardaki çocuklar genel olarak 3 sınıfa ayrılırdı.

Derslerine düşkün ve ileri eğitime hevesli, kendinden gayretli çalışkan ve sabırlı öğrenciler: Dışarıdan zorlamaya gerek kalmadan okuyabilen, ortaokul sonrası lise ve üniversite planlarını yapabilen çocuklardı. Sınıfta fark edilir, öğretmenleri tarafından desteklenir ve okutulmaları için velilere ısrar edilirdi.

Vasata yakın seviyelerde başarılı olan öğrenciler: Genellikle ortaokuldan sonra çalışma hayatına çirak olarak katılan, çiraklık okuluna veya imkanı olursa meslek liselerine devam eden çocuklardı. Fabrika ve atölyeler için, vasıfsızdan teknik personele kadar değişen yelpazede insan kaynağını bu grup oluştururdu. Aile işletmesi veya sermayesi olanlar da ticari faaliyetlere katılırdı.

İlkokulu bile zorlukla bitirebilen çocuklar: Ekonomik veya aile şartları nedeniyle okumaya meyli olmayan, derslerle ilgisi fazla bulunmayan çocuklardı. Tarım ve hayvancılıkta yahut, esnaf ve sanayi işletmelerinde çiraklıktan başlayan hayat mücadeleleri vardı.

Eskiden, çocukların daha yolun başındayken tanınmasını ve öğretmen-veli hattında geleceklerinin şekillenmesini sağlayan en önemli faktör, tavizsiz uygulanan sınıf geçme ve kalma sistemiydi! Hastalık vb. özel bir nedeni olmadıkça, derslerinde başarısız çocukların ısrarla sınıf atlanarak eğitim sisteminde sürekli kalmasına ve diğer çocukların da eğitim kalitelerinin düşürülmesine fırsat verilmezdi.

Aileler çocuklarının kapasitesini bilir ve ona göre alternatif hayat yollarına bakardı. Öğretmenler çocukların farklı alanlardaki yeteneklerini de sorgular, velilere sanayi ve esnaflık seçeneklerinden uygun gördüklerini paylaşırdı. İlkokulda başlayan öğrenci sayısı üniversiteye kadar doğal ve düzenli şekilde azaldığı için, eğitimde kalite ve yoğunlaşma söz konusuydu.

Ama artık öyle olmuyor! İlkokula başlayan her çocuk üniversite kapısına kadar engelsiz, özensiz ve kendiliğinden geliyor. Abartılı ve dayanaksız özgüvenle egoları şişiyor. Sınıfta kalma diye bir kaygı ve tasaları oluşmuyor. Öğretmenlerin saygınlığı ve öğrencilerin üzerinde etkinlikleri giderek azalıyor. Çocuklar başarısızlığın sonuçlarıyla yüzleşmiyorlar. Üniversite sayılarının ve açık üniversite dahil

kontenjanların alabildiğine artması nedeniyle, üniversite okumakta aşırı kolay ve sıradan hale geliyor.

Dananın kuyruğu, üniversite bitip hayatın gerçek yüzüyle ve nitelikli bir işe girmek için maruz kaldıkları zorlu sınavlar ve torpil gibi haksızlıklarla yüzleşince kopuyor! Yirmili yaşlarına kadar adeta fanusta büyüttüğümüz, zorlanmadığı için gelişmeyen, hazırlıksız olduğu için hayata karşı kondisyonu düşük, tıknefes, depresif ve umutsuz gençlere dönüşüyorlar.

İlk, orta ve lisede başarısızlığın sonuçlarıyla yüzleşmeyen çocuklarımız, iyi kötü geçtikleri üniversite sonrası dev bir mezunlar havuzuna dökülüyorlar. Eski ve yeni mezunlar KPSS gibi sınavlarda başarılı olabilmek için kendini helak ediyor. KPSS'den yüksek not almaları da yetmiyor, ehliyet ve liyakat yerine haksız torpillerin döndüğü mülakatlarda acımadan biçilip eleniyorlar. Özel sektörün sınırlı personel ihtiyacı da istihdam oranında çok yetersiz kalıyor. Geriye kalan halen işsiz ve atanamamış milyonlarca gencimiz, adeta sosyal bir enkaz halinde yığılarak birikmeye devam ediyor!

Üniversite sonrası işsizlik ve çaresizlik içinde kıvranıyorlar. Yaşları çok ilerlediği için herhangi bir mesleğe çiraklıktan başlama imkanları da kalmıyor. Marketlerde kasiyerlik yapabilenler de kendini şanslı saymaya başlıyor. Bir türlü Milli olamayan ateist felsefeli eğitim müfredatımız sayesinde, dini duyguları ve sabırları da gelişmediği için, Allah korusun genç yaşta hayattan pes edip intiharı seçenlerin sayısı da her geçen gün artıyor.

Üniversite okumanın neredeyse şart hale getirilmesi yüzünden, işe başlama yaşı da ilerliyor. İşe başlamadan evlilik kurulması neredeyse imkansız olduğu için, ortalama ilk evlilik yaşı da sürekli yükselişe geçiyor. 2020 verilerine göre kadınlarda 25'e, erkeklerde 28'e yükselen evlilik yaş ortalaması sosyal bir alarm niteliğindedir. Bu durum çocuk sahibi olma yaşını da yükseltirken, çocuk sayısında ise tersine azalmaya sebep oluyor.

Çözümü yazının başlığında verdik. İlköğretimde sınıf geçme için başarı şartı tavizsiz uygulanmalı, çocuklar içi boş halde sınıf atlamamalı. Sınıf tekrarı yapan çocuklarda mesleki kabiliyet araştırması yapılarak, ortaokuldan itibaren meslek eğitimleri yoğunlaşmalıdır. Açık lise desteğiyle, gençlerin erken yaşta esnaf ve sanatkarlık dallarında çalışmaya başlaması teşvik edilmeli, meslek liselerine gidişin yolu, istihdam teşvikleri ile birlikte güçlendirilmelidir. Sanayinin ihtiyaç duyduğu nitelikli ara eleman ihtiyacı lise seviyesinde karşılanmalıdır.

Her zaman tekrarladığım gibi; Her eski kötü, her yeni iyi değildir! Eskinin başarılı uygulamalarını tekrar canlandırmak da yapıcı bir yeniliktir.

Görsel kaynağı: aydinpost.com

Evlilik Öncesi Zorunlu Eğitim, Neden Gereklidir?

Saygıdeğer Okuyucu,

Bu yazı kısa bir günlük makale değildir. Türkiye'nin en temel meselelerinden birisi olan Aile hakkında kapsamlı bir çalışmadır. Evliliğin resmi tescili olan nikah öncesinde, temel eğitimin ve becerilerin gerekliliğini ortaya koymak ve durumun vahametini gösterebilmek için, TÜİK verileri eşliğinde yapılan ayrıntılı bir analiz ve öneriler belgesidir.

Başlıkları inceleyerek ilgilendiğiniz kısımları okumakla da yetinebilirsiniz. Resimleri daha rahat incelemek ve yazıları okumak açısından, cep telefonu yerine bilgisayardan izlemenizi tavsiye ederim. Hayırlı ve yararlı olması temennilerimle görüş ve dikkatinize sunarım.

GİRİŞ

Araç kullanmak için ehliyet kursu ve sınavlarının artık iptal edildiğini düşünelim! Araba veya motosiklet almaya gücü yeten vatandaşların doğrudan ruhsat çıkarıp kullanabildiğini, çalışanların veya maddi gücü yetmeyenlerin de işyerlerine, eş ve dostlarına ait araçları izinleri dahilinde alıp rahatça kullanabildiklerini varsayalım!

Neler olurdu sizce? Zorunlu eğitim ve sınavlara, her 10 yılda bir kontrol muayenelerine rağmen, bunca kural ihlali ve ağır kazalar yaşanırken; eğitimsiz ve deneyimsiz sürücülerin cirit attığı karayollarında, kelimenin tam anlamıyla terör ve karmaşa görüntüleri hakim olurdu. Öyle değil mi?

Evlilik araç kullanmaktan daha az önemli veya riskli değildir! Evlenen çiftler hem dünya hem de ahiret boyutuyla bir kader yolculuğuna beraber çıkmaya karar vermiş demektir. Biricik Önderimiz ve Rehberimiz Hz. Muhammed (s.a.s.): *"Kişi dostunun dini üzeredir. Bu yüzden her biriniz, kiminle dostluk ettiğine dikkat etsin."* ((hadislerleislam.diyaret.gov.tr/sayfa.php?CILT=4&SAYFA=347)) buyurmuş ve arkadaşlığın kişilerin hayatında ne kadar etkili olduğuna işaret etmiştir. Öyleyse hayat arkadaşı olarak seçip evlendiğimiz insanlara hepsinden daha fazla dikkat etmek zorundayız.

Aile hayatını bir yolculuğa benzetirsek, yol arkadaşlığına niyetlenen çiftlerin beraberlerinde ihtiyaç

duyacakları malzemeleri de getirmeleri ve gerektiğinde kullanabilme becerisini de göstermeleri beklenir. Bu durum bir görev paylaşımı anlamına da gelmektedir. Üstlenilen görevlerin yerine getirilebilmesi için hazırlık ve eğitim şarttır. Bu eğitimi geleneksel olarak kişilerin aileleri verir. Sonra okul ve toplumsal çevre geliştirerek olgunlaştırır. Değerler ve cinsiyete özel görevler bu şekilde yerleşirler. Kadın ve erkek evlendiğinde birbirinin kayıp parçası olan bir madalyon gibi mükemmel bir ekip kurmuş olurlar. İki tarafın da getirdiği benzersiz beceriler ve faydalar vardır.

Ancak, belki de yüzyıllara varan planlı yozlaştırma çalışmalarının bir sonucu olarak, günümüzde aile kurumu büyük ölçüde bozulmuş, nitelikleri çürütülmüş, etki ve yetki alanları talan edilmiştir. Fabrikalar kötüleşince, ürünlerinde kalite ve fonksiyon kaybı yaşanması kaçınılmazdır. Kötü ürünlerden imal edilen malzemelerin de sağlıklı çalışma yetileri neredeyse kalmamış ve ortalık arızalı ürünlerden geçilmez olmuştur. Batının çoktan yaşayıp daha beter manevi sefaletlere düştüğü, Türkiye'nin batıyı biraz geriden takip ettiği toplumsal yıkım atmosferi aynen bu şekildedir.

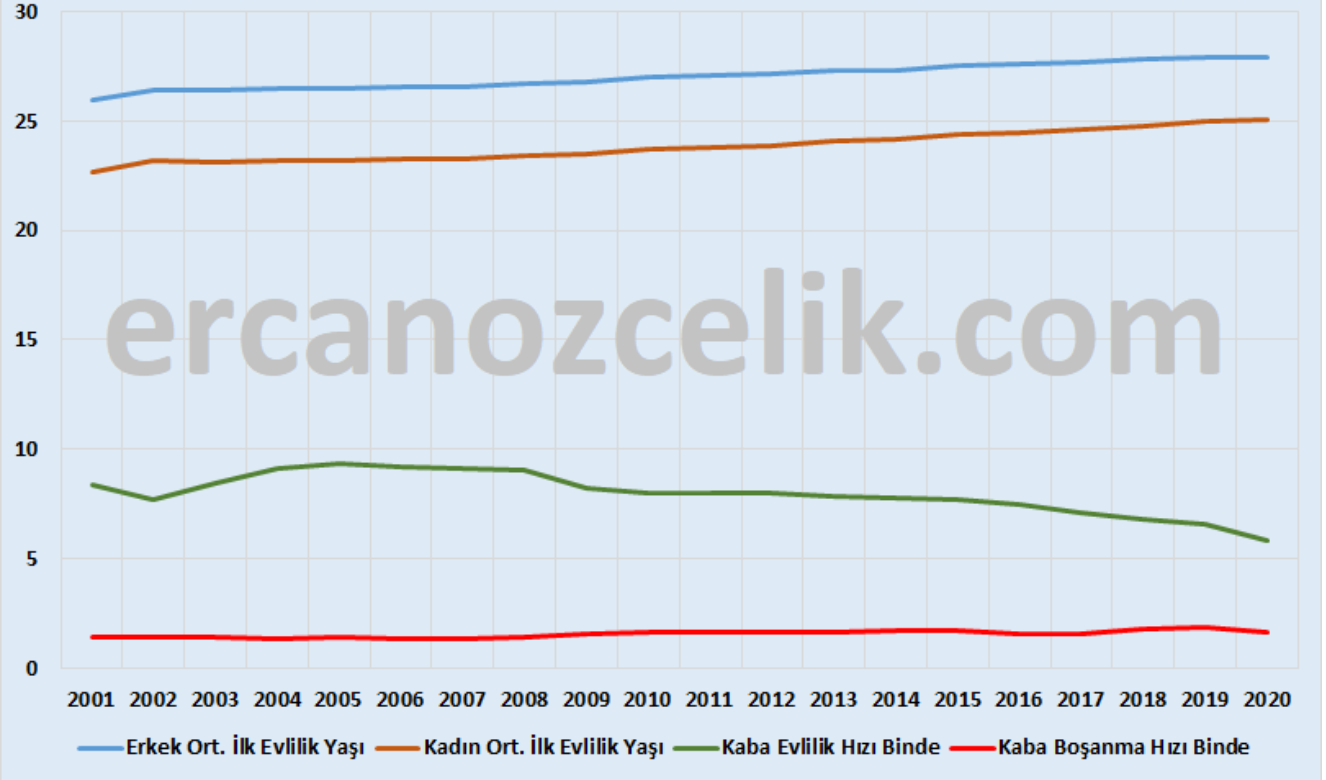
Şimdilerde evlenen gençlerin maalesef önemli bir bölümü; cinsiyetine özel fıkıh hükümlerinden, karı-koca olarak hak ve görevlerinden, gusülden ve namazdan, karşı cinsin önemli özellik ve beklentilerinden, iletişim sanatından, kanaat ve tasarruftan, pratik ev işlerinden, çocuk terbiyesinden, temel gıda ve tarım bilgisinden mahrum ve eksik bir şekilde aile kurmaya çalışıyorlar! Gençlerimiz cinselliği pornografiden, karı-koca aile hayatını kendi çevresinden çok dizilerden, ihtiyaçlarını gidermenin pratik yolunun internet siparişinden geçtiğini öğrenerek büyüyorlar. Evlenmeye karar verenlerin yetkinliği düşük, beklentisi çok büyük, esnekliği ve hayat tecrübesi sifıra yakın olunca çatışma ve anlaşmazlıklar kaçınılmaz oluyor.

Tarafgirliği gözünü ve gönlünü kör etmiş kişilerin, hamaset ve cerbeze taşan nutuklar atmasına bakamayız! Tarih, olaylar, rakamlar ve objektif istatistik göstergeler, nasıl bir uçuruma gittiğimizi bırakın, aşağıya doğru nasıl hızla yuvarlandığımızı çok net gösteriyor!

Bu iddiamı kuru sözle değil, devletin resmi istatistik kurumu (TÜİK) verilerinden hazırladığım grafikler ile açıklamak istiyorum.((<https://biruni.tuik.gov.tr/medas/?locale=tr>)) Laf aramızda, özellikle enflasyon konulu değerlendirmelerinde TÜİK'e ben de sizin kadar güvenmiyor ve objektif bulmuyorum! Bu konularda da güven verdiği günlere kavuşmak ortak temennimizdir. Nüfus verilerinde ise güvenmek durumundayız çünkü aksini ispat edebilecek bilgi ve donanımda değiliz. Grafiklerdeki yılların aralık sınırı tamamen TÜİK verilerinden kaynaklıdır. Grafikleri hazırlarken mümkün olan en geniş yıl aralıklarını seçtim.

1- TÜRKİYE'DE ORTALAMA İLK EVLİLİK YAŞLARI, KABA EVLENME VE BOŞANMA HIZLARI

TÜRKİYE'DE 2001-2020 YILLARINDA ORTALAMA İLK EVLİLİK YAŞLARI, KABA EVLENME VE BOŞANMA HIZLARI

Şekil-1: TÜRKİYE'DE ORTALAMA İLK EVLİLİK YAŞLARI, KABA EVLENME VE BOŞANMA HIZLARI

Şekil-1'de görüldüğü üzere, kadın ve erkeklerin ilk evlenme yaşlarında düzenli bir artış yaşanmaktadır. 2001 yılında 26 olan erkeklerin ilk evlilik yaşı 2020'de 28'e gelmiştir. Kadınlarda ise 22'den 25'e yükseliş söz konusudur. Bu durum için yapılabilecek yorumlar kısaca şunlar olabilir: Üniversite okumanın bütün gençler için neredeyse şart haline gelmesi, erkeklerin askerlik hizmetlerini yaparak evlenmeyi tercih etmeleri, taraflardan en az birisinin işe başlamayı beklemesi, evlilik maliyetlerinin ve aile taraflarının beklentilerinin iyice yükselmesi ekonomik hazırlık sürecini uzattığı için ilk evlilik yaşı da yükselmektedir. Bunlar vaziyetin maddi nedenleriydi.

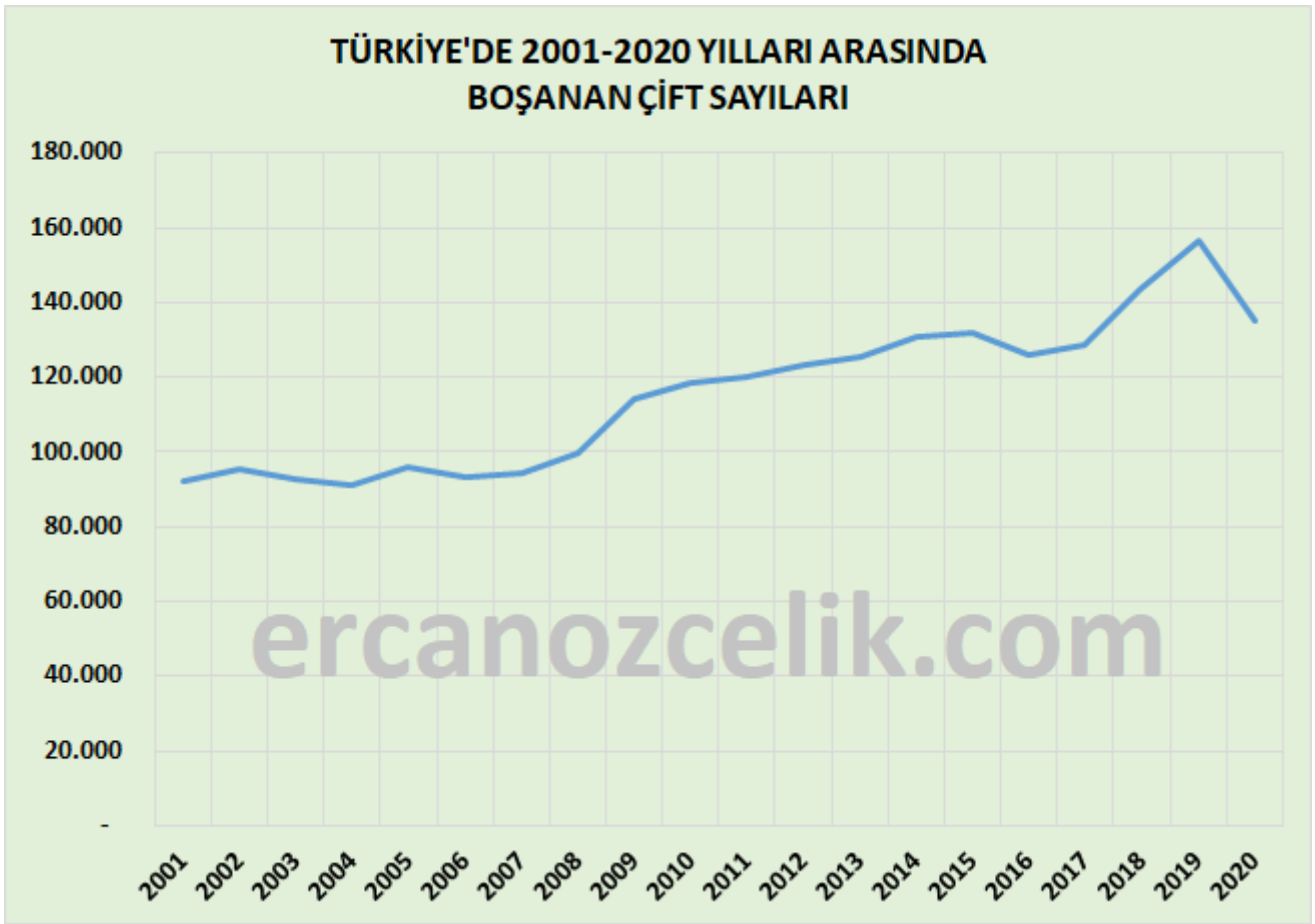
Bir de manevi ve ahlaki nedenleri var! Evlilik, temel olarak meşru bir cinsel birliktelik ve neslin devamı için yapılır. Diğer yan faydaları eşsiz ve benzersiz değildir. Cinselliği evlilik akdi olmadan rahatça yaşayabilen kadın ve erkeklerin sayıca çoğalması, zinadan kaçınacak dini ve ahlaki duyarlılığın azalması, çok eşli zinakar bir hayattan çıkarak tek eşli bir hayata geçmenin isteksizliği, Türkiye'deki yasal şartların evliliği erkekler için büyük bir tuzak ve risklerle dolu bilinmezliğe dönüştürmesi de manevi nedenler arasında sayılabilir. Bütün mevzuat ve uygulamalar kadını putlaştıran bir dönüşüme uğramıştır. TMK, TCK, 6284 gibi yasalar ile erkeklerin namus ve şeref güvenliği hem aile ortamında hem de iş ve toplum hayatında tehlike altındadır. Zaman zaman ortaya çıkan insanlığı kaybetmiş erkeklerin yaptığı fecaatler katmerlenerek, bütün erkeklerin hayatını cehenneme çevirebilecek şartlara bahane edilmiştir. Eskiden sadece nefesine düşkün ve haram-helal hassasiyeti kalmamış erkekler geç yaşta evlenmeyi tercih ederken, artık günümüz şartları yüzünden dindar erkekler de geç yaşlara kadar sabretmeye veya en kötü ihtimalle dini nikahla evlenmeye yönelmektedir. Yasalarımızdaki erkek düşmanlığı dindar, dinsiz, fakir, zengin, işçi, memur, esnaf, ünlü gibi ayırım yapmadan tamamına yansımaktadır.

En son 2000 yılında yapılan genel nüfus sayımında Türkiye'de 67.803.927 vatandaşın yaşadığı tespit edilmişti. ((biruni.tuik.gov.tr/nufusapp/idari.zul)) Adrese dayalı nüfus sistemine geçildiğinde 2007 yılında nüfusun 70.586.256'ya ulaştığı 2020 yılında ise 83.614.362 olduğu tespit

edilmiş.((biruni.tuik.gov.tr/medas/?kn=95&locale=tr)) 2007'den 2020'ye %18'lik bir nüfus artışı yaşanmış. Binde hesaplanan kaba evlilik hızının da benzer bir ivme ile çıkış yapması beklenirken, 2007'den (binde 8,35) 2020'ye (binde 5,84) kadar %30 oranında düşmesi, oldukça trajik ve sosyal açıdan tehlikeli bir sonuçtur. İnsanların evlenmekten kaçındığının dehşetli tablosudur.

Kaba boşanma hızının ise evlenme hızında meydana gelen anormal düşüşün tersine istikrarlı bir şekilde yükselmesi kötüye gidişin başka bir göstergesidir! 2001 yılında binde 1,41 olan boşanma hızı 2020'de 1,62'ye ulaşarak %15 oranında yükselmiştir. Evlenme hızında büyük bir düşüş varken, boşanma hızında yükselişin görülmesi evli çiftler havuzuna eklenenlerden çok daha fazlasının çıktığını, yani evli aile rezervimizin hızla azaldığını, evlilik sürelerinde büyük düşüşler olduğunu göstermektedir. Tek başına Şekil-1'in bile hepimizin şapkamızı önümüze koyarak düşünmesini ve net çareler aramasını sağlaması gerekir!

2- TÜRKİYE'DE BOŞANMA SAYILARI

Şekil-2: TÜRKİYE'DE 2001-2020 YILLARI ARASINDA BOŞANAN ÇİFT SAYILARI

Yukarıda oranlarını verdiğimiz boşanma vakalarının sayısal durum grafiğine baktığımızda söylemek istediğimiz tehlikenin artık olasılık halinden çıkıp fiilen yaşandığını görebiliriz. 2001 yılında 91.994 olan boşanma sayısı genellikle yükselen bir hareketle 2019 yılında 156.587'ye ulaşarak %70'lik bir artış göstermiştir.

Tüm dünyayı sarsan pandemi şartları nedeniyle boşanma sayılarının da 2020 yılında 135.022'ye gerilediği görülmektedir. Bu gerilemenin psikolojik, ekonomik veya sosyolojik mi, yoksa genelde tatil edilen adliye ve bürokrasi nedeniyle teknik bir durum mu olduğunu söylemek, şimdilik zordur.

3- TÜRKİYE'DE 15 YIL ve ÜZERİ EVLİ OLDUĞU HALDE BOŞANAN ÇİFTLER

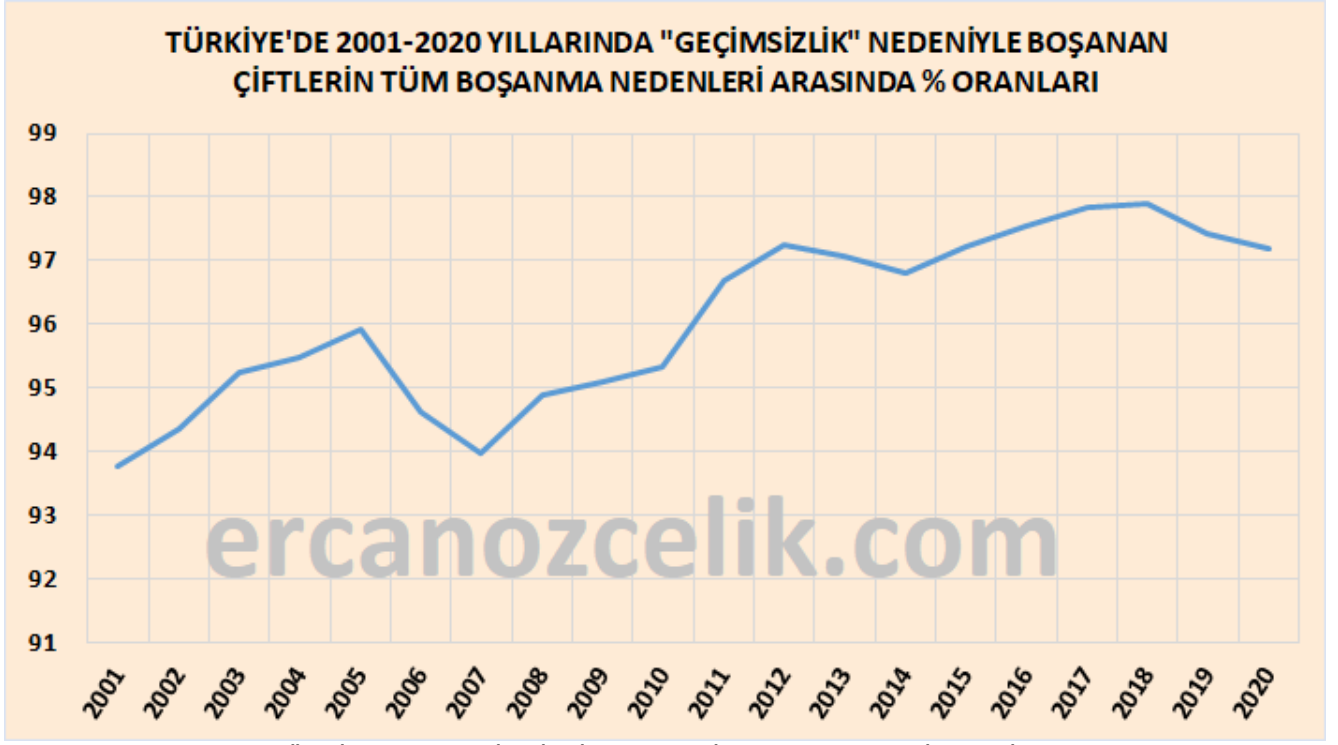

Şekil-3: TÜRKİYE'DE 2001-2020 YILLARINDA 15 YIL ve ÜZERİ EVLİ İKEN BOŞANAN ÇİFT SAYILARI

Bir ailenin kurulduktan 15 yıl sonra dağılması, toplum için çok önemli bir yapıtaşının kırılması, birçok sosyal, ekonomik, psikolojik ve adli olaylara kapı aralanması demektir! Çünkü 15 yıl süren bir evlilikte çok yüksek bir ihtimal ile, en az 1 belki 2 veya daha fazla gelişme çağlarında çocuk var demektir. 15 yıl boyunca kadın ve erkeğin hayat tarzı oturmuş, yaşam ve geçim standartları belli olmuştur. Orta yaşlara gelindiği için bazı sağlık sorunları da başlamış olabilir. 15 yıl sonra boşanan çiftlerin barınma ve geçinme, sosyal çevre içinde kabul edilme ve sağlıklı iletişim kurma imkanları da daralmaktadır.

Şekil-3'deki değerlere baktığımızda, toplum açısından oldukça kötü bir yükseliş görülmektedir. 2001'den 2020'ye kadar, 15 yıl ve üzeri evlilerin boşanma sayılarında %217 oranında bir yükselme görülmüştür! Pandemi şartları sonucu 2020'de bu oran %191'e gerilemiştir.

4- TÜRKİYE'DEKİ EN YAYGIN BOŞANMA NEDENİ OLAN "GEÇİMSİZLİK" ORANLARI

Şekil-4: TÜRKİYE'DE "GEÇİMSİZLİK" NEDENİYLE BOŞANAN ÇİFTLERİN ORANLARI

Boşanmalarda aldatma, şiddet vb. nedenler daha fazla gündeme gelmiş olsa da en yaygın boşanma gerekçesi geçimsizliktir. Geçimsizliğin nedenleri incelendiğinde ekonomik sorunlar, kültür uyuşmazlığı, cinsel problemler, aile ve akraba ilişkileri, iş ve çalışma şartları gibi farklı kaynaklara gidilebilir. Bunlara ilişkin sağlıklı rakamların temini ve yayını güç olduğundan oranları hakkında ancak tahminde bulunulabilir.

Geçimsizliğin bütün boşanma nedenleri arasında %94-98 aralığında yer alması hem iyi hem de kötü bir durumdur. İyiliği, geçimsizlik nedenleri ile ilgili sağlıklı çalışmalar yapıldığında ve aile destekleme faaliyetleri kuru lafta bırakılmayıp somutlaştığında giderilebilir bir sorun olduğunu gösteriyor. Yani geçimsizlik tedavi edilebilen hastalıklar gibidir. Yeter ki teşhis ve tedavisi doğru uygulansın! Bu kadar yüksek oranlarda kayıtlara geçmesi, aynı zamanda acı ve kötü bir durumdur. İnsanlarımızın sabır, iletişim, hoşgörü ve fedakarlık gibi değerlerden uzaklaştığını, basit olabilecek nedenlerle yuvaların yıkılabildiğini, kuruluşu büyük emek ve maddiyatla sağlanan ailelerin, giderek dayanıksız yapılara dönüştüğünü göstermektedir.

5- TÜRKİYE'DE BOŞANMA DAVALARININ SÜRELERİ

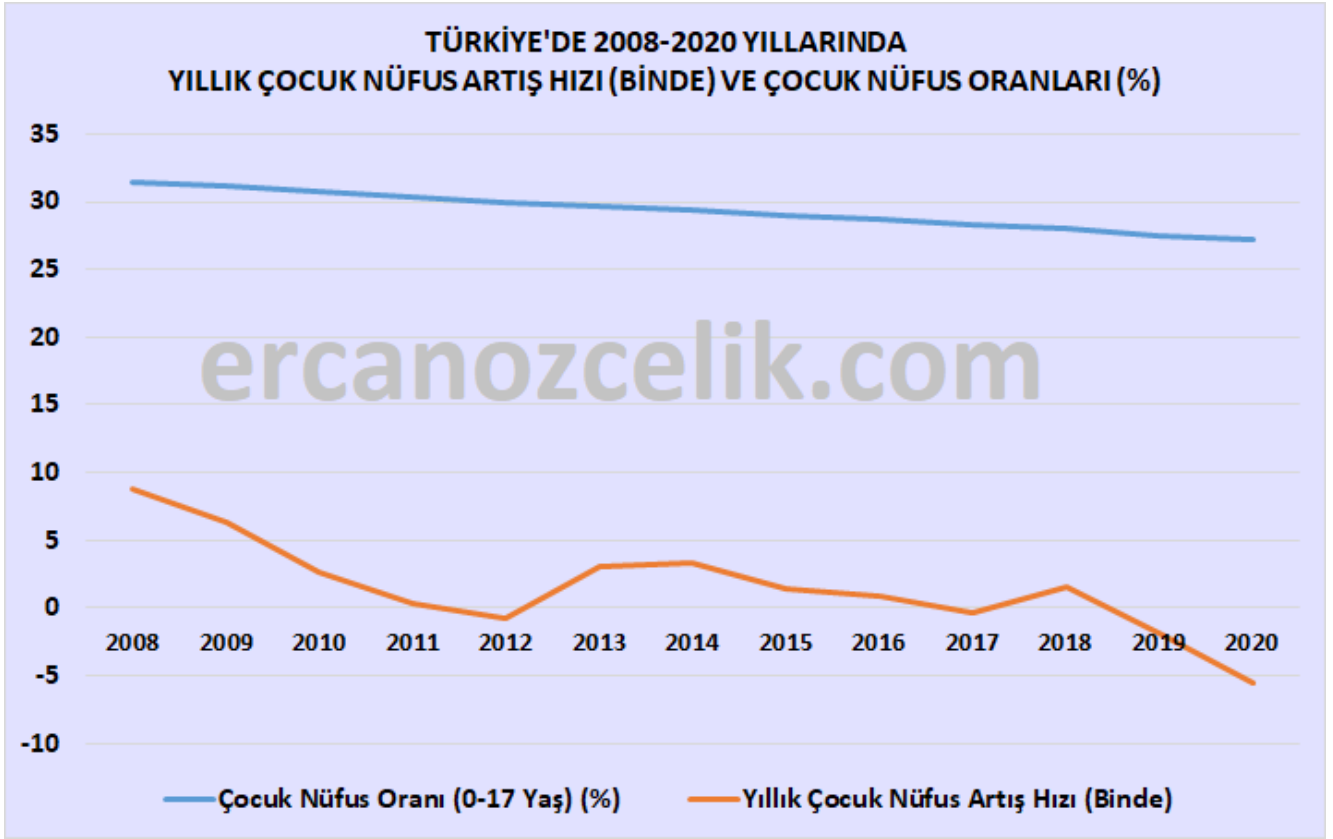

Şekil-5: TÜRKİYE'DE BOŞANMA DAVASI 1 YILDAN FAZLA SÜREN ÇİFTLERİN SAYILARI

Boşanma davalarının uzun sürmesi sosyal ve ekonomik yönden çöküşe götürdüğü gibi, boşanmaya kararlı ama şartlar konusunda anlaşamamış çiftlerin ilişkilerini sonlandırmaması nedeniyle, pek çok şiddet olaylarına kapı aralayan yıpratıcı bir süreçtir. Resmi olarak boşanamayan çiftlerin hayatlarına devam etmesi ve kendi düzenlerini kurması çok zor olmaktadır. Kadın ve erkeğin nikah altında olmaları yüzünden namus sorumluluğu devam ettiği için, tartışma ve şiddete dönüşebilen olaylara neden olabilmektedir.

Boşanma davaları açıldığında, genellikle tarafların kusuruna bakılmaksızın erkeğe tedbir nafakası yüklenmesi ve davanın sürdüğü yıllar boyunca, belki de aldatma konulu bir boşanma olsa bile karşı tarafa devlet zoruyla para verilmesi de yaşanan ve Yargıtay kararları ile içtihada dönüşen uygulamalardır. 2020 yılında sonuçlanan boşanma davalarının %20'sinin 1 yıldan uzun sürdüğü tespit edilmiştir.

6- TÜRKİYE'DE YILLIK ÇOCUK NÜFUS ARTIŞ HIZI (BİNDE) VE ÇOCUK NÜFUS ORANLARI (%)

Şekil-6: TÜRKİYE'DE YILLIK ÇOCUK NÜFUS ARTIŞ HIZI (BİNDE) VE ÇOCUK NÜFUS ORANLARI (%)

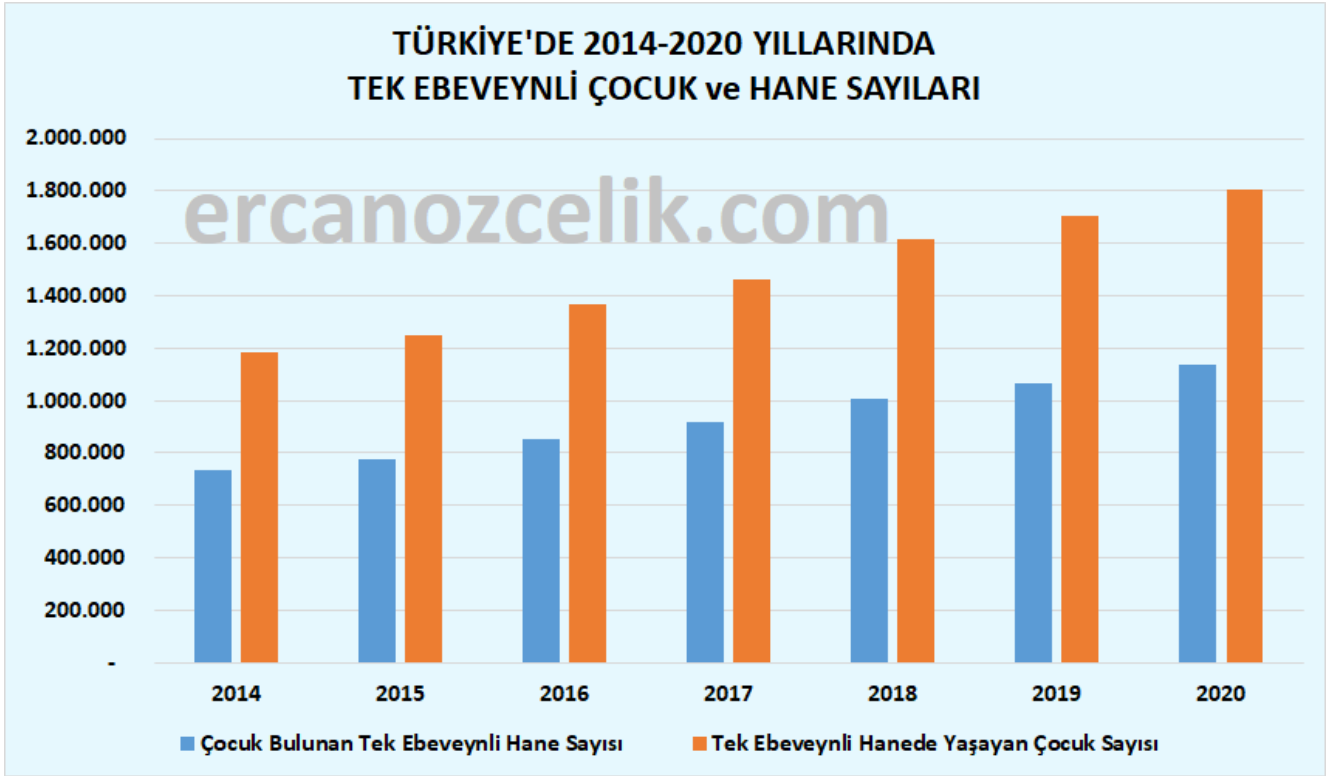
Bu grafik, geleceğin nesillerimiz açısından pek de parlak olmadığını gösteriyor! Çünkü, batıda gördüğümüz kronik toplum yaşlanması hastalığına bizde tutulmuş ve etkilerini hızla görmeye başlamış durumdayız. İçinde bulunduğumuz sosyal ve ekonomik şartlar, kültürel yozlaşma, kadınların aşırı istihdam seferberliği, evlilik yaşının giderek yükselmesi, evliliğin doğal koruma ve güvencelerinin kaybolması, gayri meşru hayatın ve zinanın kolaylaşıp yaygınlaşması, çocuk yetiştirme şuurunun ve sorumluluğunun azalması gibi çok sayıda maddi ve manevi nedenlerden dolayı, yüzdeler çocuk nüfus oranımız kötü yönde istikrarlı bir şekilde düşüyor.

Bindelik hesaplanan yıllık çocuk artış hızımız ise durumu daha net gösteriyor. 83 milyon insanın yaşadığı toplumda çocuk artış hızımız -5'lere kadar düşmüş. Yani çocuk sayımız her geçen gün azalıyor ve yenileri gelmiyor.

Bu feci durumu düzeltmek, kuru hamasi nutuklar ile mümkün olamaz herhalde! Hükümetin bir yandan en az 3 çocuk yapın derken, diğer yandan her gün kadınları evlerinden koparıp kapitalizmin maaşlı kölesi yapabilmek için sürekli projeler geliştirmesi, kreş yardımı gibi teşvikleri sadece çalışan kadınlara vermesi, erkeklerin maaşlarında hissedilir bir iyileştirme yapmaktan kaçınması, tek maaşla geçinmeyi imkansız kılacak şartlara neden olması, çalışan babalara 3 çocuk için toplam 134 lira 85 kuruş gibi komik ödemeler yapması (mesela benim maaş bordromda öyle) gibi acayip ve zıt uygulamalar ile bu gidişi durduramayız!

Aile konusu, eğitim ve istihdam politikaları ile beraber yeniden akıllı selim ile masaya yatırılmalı ve hedeflerin hayata geçmesini sağlayacak makul maddi ve manevi teşvikler ile birlikte harman edilmelidir!

7- TÜRKİYE'DE TEK EBEVEYNLİ ÇOCUKLAR ve TEK EBEVEYN YAŞAYAN HANELER

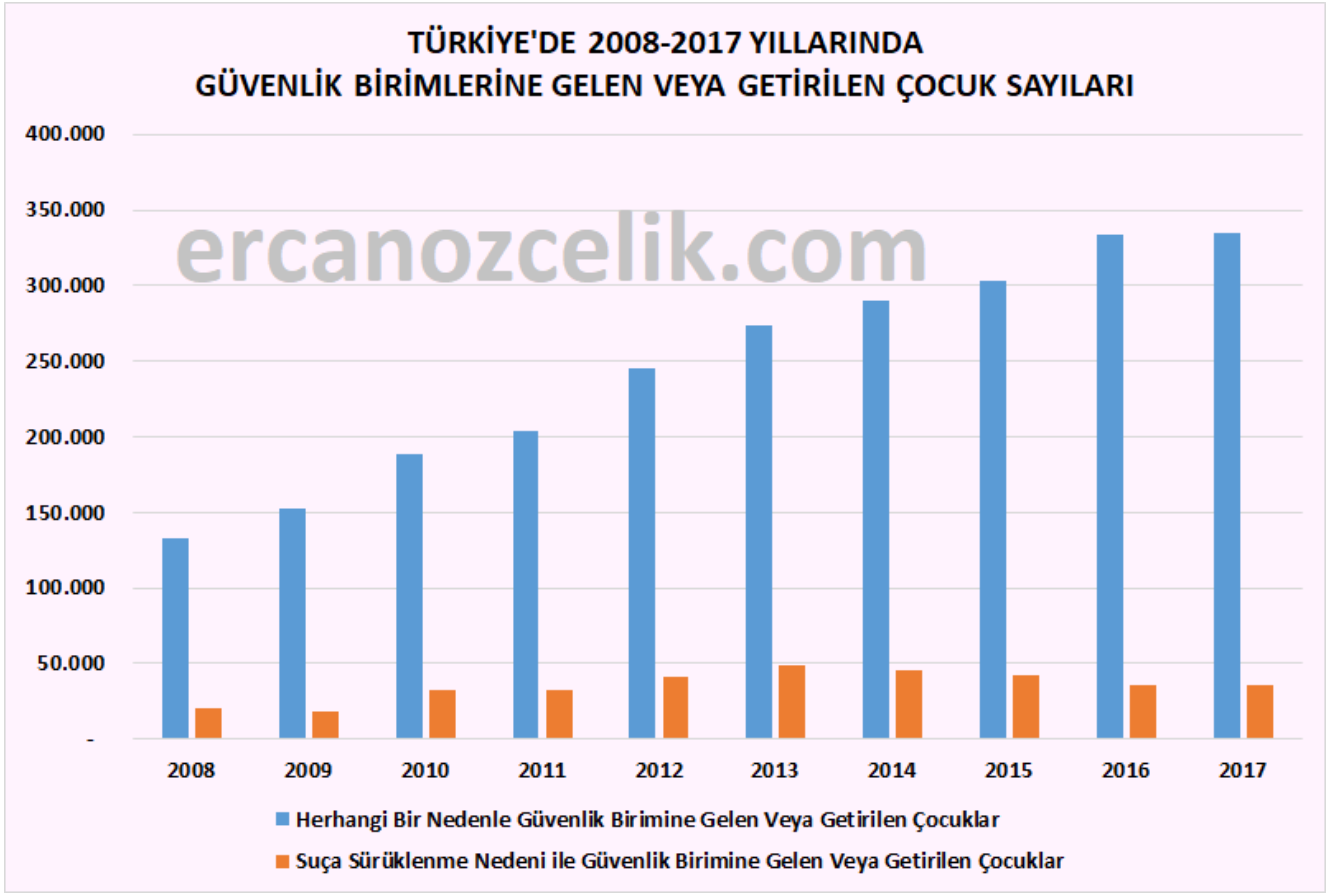
Şekil-7: TÜRKİYE'DE TEK EBEVEYNLİ ÇOCUK ve HANE SAYILARI

Yıkılan her ailenin enkazı altında kalan değişmez kurbanların başında çocuklar gelir! Özellikle gelişme çağındaki çocukların, aile hayatlarından eksilen ebeveynin yokluğu nedeniyle yaşadıkları travma ve yoksunluklar, ömür boyu onları takip eden ve gelecekteki davranışlarından kariyerlerine kadar bütün ilişkilerini, genellikle kötü etkileyen bir durumdur. Parçalanmış aile çocuklarının, kendileri de büyüdüklerinde, sağlıklı aile kurma becerileri sınırlı kalıyor ve maalesef büyük bir çoğunluğu boşanarak ebeveynleriyle aynı kaderi yaşıyorlar.

Türkiye'de aile hayatını etkileyen yasal zeminin ve diğer şartların, giderek toplumun temel değerlerinden kopması ve yozlaşması sonucu, ailede sürekliliği sağlamak giderek zorlaşmıştır. 2014 yılında tek ebeveynli hane sayısı 735.838 iken, 2020 yılına kadar %154 artış yaparak 1.135.842'ye ulaşmıştır. İçinde çocuk bulunan hane halkı sayısına oranladığımızda yaklaşık %10'a denk gelmektedir. Yani içinde çocuk bulunan her 10 evden 1'inde anne veya babadan birisi eksiktir! Bu rakam büyük bir sosyal felaket ve yıkım göstergesidir!

Boşanan ailelerin mazlumları olan çocuklardan, tek ebeveyniyle birlikte yaşayanların sayısı da 2014 yılında 1.182.068 iken, 2020'ye kadar %153 oranında artışla 1.806.077'ye çıkmıştır. Yani neredeyse 2 milyon evladımız anne veya babasından mahrum olarak büyümekte ve bu travma ile toplumsal hayata karışmaktadır.

8- TÜRKİYE'DE GÜVENLİK BİRİMLERİNE GELEN VEYA GETİRİLEN ÇOCUKLAR

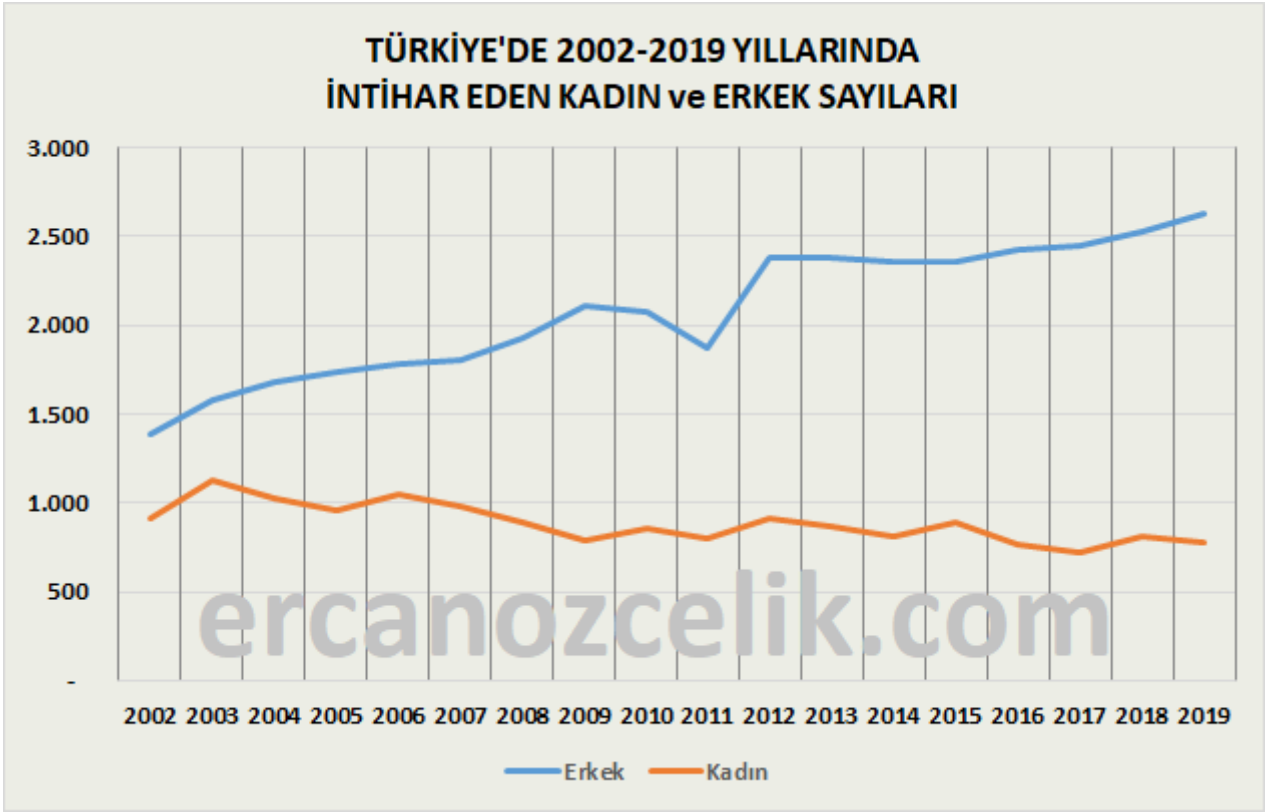
Şekil-8: TÜRKİYE'DE GÜVENLİK BİRİMLERİNE GELEN VEYA GETİRİLEN ÇOCUK SAYILARI

Bir önceki başlıkta ifade ettiğimiz gibi, 2020 yılı kayıtlarına göre 2 milyona yaklaşan tek ebeveynli çocuğumuz bulunmaktadır. Adli kayıtlar, suça itilen veya suç mağduru olan çocukların önemli bir kısmının boşanmış ailelerden geldiğini gösteriyor. Yani boşanmış aile çocukları uyuşturucu, alkol, adi suçlar, fuhuş, terör vb. olaylara daha fazla karışıyorlar. Çünkü ebeveyn eksikliğinden kaynaklanan maddi ve manevi yoksunluk içinde istismara daha fazla açık, daha öfkeli ve kontrolsüz davranabiliyorlar.

Her hangi bir nedenle (suça sürüklenme, mağduriyet, tanıklık vb.) güvenlik birimlerine gelen veya getirilen çocuk sayısı, 2008 yılında 132.592 iken, 2017'e kadar %253 artış yaparak 335.242'ye gelmiştir. Doğrudan suça sürüklenme nedeniyle güvenlik birimlerine gelen veya getirilen çocuk sayısı da 2008'deki 19.954'den 2017'e kadar %180 artış yaparak 35.986'ya çıkmıştır.

Küçük yaşlarda hırsızlık, gasp, torbacılık gibi adi suçlarla tanıştırılan çocuklar, zaman içinde büyüdükçe toplum açısından tehlikeli birer suç makinesine dönüşmeye, terör örgütlerinin maşası olmaya namzettir. Bu konu Milli Güvenliğimizi tehdit edecek boyutlara gelmiştir. Suç işlendikten sonra ceza ve ıslah değil, suça iten sebepleri ortadan kaldırarak koruma ve önleme esas olmalıdır. Bunun da en etkili ve temel yolu aile bütünlüğünü korumak, çocukların sağlıklı ve huzurlu aile ortamlarında yetişmelerini sağlamaktır.

9- TÜRKİYE'DE İNTİHAR EDEN KADIN ve ERKEKLER

Şekil-9: TÜRKİYE'DE İNTİHAR EDEN KADIN ve ERKEK SAYILARI

İslam dini intihar etmeyi, yani kişinin kendi hayatına son vermesini kesinlikle yasaklar ve en büyük günahlar arasında olduğunu beyan eder. Kur'anı Kerim'de Rabbimizin "... *Kim, bir insanı, bir can karşılığı veya yeryüzünde bir bozgunculuk çıkarmak karşılığı olmaksızın öldürürse, o sanki bütün insanları öldürmüştür. Her kim de birini (hayatını kurtararak) yaşatırsa sanki bütün insanları yaşatmıştır...*"((kuran.diyadin.gov.tr/mushaf/kuran-meal-2/maide-suresi-5/ayet-32/diyadin-isleri-baskanligi-meali-1)) ayeti var iken, kişinin kendisine emanet olarak verilen canını almasına asla hoşgörü ile yaklaşamaz.

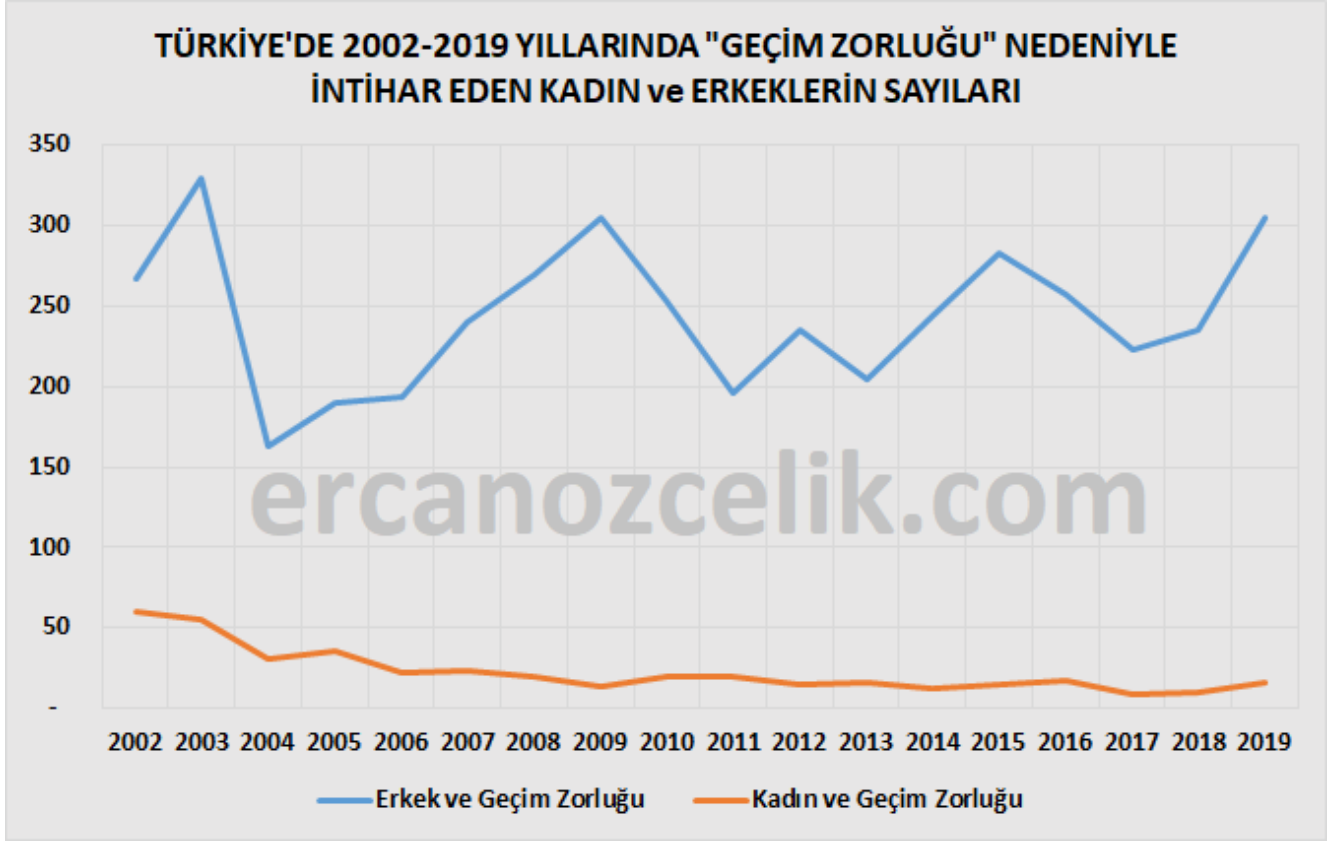
Büyük bir kısmı Müslüman olan ülkemizde, Şekil-9'da görüldüğü gibi intihar olaylarının özellikle erkekler arasında yaygınlaşmasına sırf dindarlığın azalması nazarıyla bakılamaz. Kendi hayatına son veren kişilerin temelde mazlum ve mağdur ağırlıklı oldukları görülmektedir. Cinnet geçirerek cinayet işledikten sonra kendisi de intihar eden kişiler müstesna olarak, intihar edenler başkasına veremedikleri zararı kendi canlarına vermeyi tercih eden, çaresiz ve toplumdaki yeterince destek alamamış kişilerdir.

Polis Akademisinin 2016-2017 ve 2018 yıllarını kapsayan Dünya'da ve Türkiye'de Kadın Cinayetleri Raporuna yansıyan çok önemli bir gerçek vardır: Kadın cinayeti işleyen failerin %86,5'inin daha önce herhangi bir suçla ilgili sabıka kaydı bulunmamaktadır.((pa.edu.tr/Upload/editor/files/Kadin_Cinayetleri_Rapor.pdf)) Hiç suça karışmayan birisini, durup dururken azılı bir katil moduna sokan nedenler irdelenerek önleyici çözümler, iyileştirmeler yapılmadıkça, istemediğimiz vahşet olaylarıyla karşılaşma riskimiz sürecektir. Sivrisinekle mücadelede bataklığı kurutmak deyimi tam olarak bunu tanımlamaktadır.

Sosyal ve ekonomik düzenin bozulması, aile ve akraba arasında dayanışma kültürünün gerilemesi gibi nedenlerin yanında, aile birliğinden koparak tek başına kalan kişilerin intihar etmeye daha meyilli olduğunu uzmanlar hatırlatıyorlar. Kadın intiharlarının giderek azalması her şeye rağmen sevindirici bir gelişmedir. Erkek intiharlarında grafiğe yansıyan şekilde bir yükselişin olması da hepimizi kaygılandırması gereken bir durumdur. 2002 yılında intihar eden erkek sayısı 1.392 olarak tespit edilmişken, 2019 yılında %189'luk artışla 2.626'ya kadar yükselmiştir.

Bu görüntü, artık “erkeğe pozitif ayrımcılık” adı veya başka bir isim altında Adaletin herkes için hakkaniyetle tesis edilme vaktinin geldiğini gösteriyor. Kimseye ayrımcılık yapılmamasın, herkes kadim değerlerimize ve fitratımıza uygun esaslar ile muamele görsün demeliyiz!

10- TÜRKİYE’DE “GEÇİM ZORLUĞU” NEDENİYLE İNTİHAR EDEN KADIN ve ERKEKLER

Şekil-10: TÜRKİYE’DE “GEÇİM ZORLUĞU” NEDENİYLE İNTİHAR EDEN KADIN ve ERKEKLER

Bu grafik yapılan bütün yozlaştırma ve dengeleri değiştirme çalışmalarına karşılık, erkeklerin kendilerine fitraten verilen ailenin geçimi görevini üstlendiklerini, hiç tasvip etmediğimiz bir yöntem olmasına rağmen, kendilerini başarısız ve tükenmiş hissettikleri anda geçim zorluğu nedeniyle dayanamayarak intihara yönelebildiklerini acı bir şekilde gösteriyor. Toplumun ve devletin, intiharın eşiğine kadar gelen bireylerini fark ederek tedbir alması ve destekleyici faaliyetlerde bulunması gerekir. Ne yazık ki “süresiz nafaka” mahkumu bir erkek işsiz ve parasız kalsa bile yakasına yapışarak zorla tahsil etmeye çalışan, tahsil yolu bulamadığında tefecilerin kurbanlarının bacağına sıkması gibi, nafaka ödeme gücü olmayan erkeği 3 ay tazyik hapsine atan ve bu sırada nafaka borcunu da işletmeye devam eden, yine Devletin kendisi olunca söylenecek fazla bir şey kalmıyor! Pandemi şartlarında bile bu acımasız uygulamayı sürdürenlerden çok şey mi bekliyoruz acaba?

Kişileri intihara sürükleyen diğer nedenleri de gösterebilmek ve bir fikir verebilmek için, 2019 yılında intihar eden kadın ve erkeklerin durumunu gösteren Tablo-1’i de dikkatinize sunarım:

İntihar Nedenleri	2019 Yılı Erkek	2019 Yılı Kadın	Erkek % Oranı	Kadın % Oranı
Aile Geçimsizliği	97	30	3,69	3,85
Bilinmeyen	861	233	32,79	29,87
Diğer	764	248	29,09	31,79
Geçim Zorluğu	305	16	11,61	2,05
Hastalık	521	227	19,84	29,10
Hissi İlişki ve İsteddiği İle Evlenememe	67	24	2,55	3,08
Öğrenim Başarısızlığı	4	2	0,15	0,26
Ticari Başarısızlık	7		0,27	-
Toplam	2.626	780	100,00	100,00

Tablo-1: 2019 YILINDA İNTİHAR EDEN ERKEK VE KADINLARIN NEDENLERİ, SAYI VE ORANLARI

SONUÇ ve ÖNERİLER

Yukarıda gösterilen reel veriler ışığında, ailenin birliği, nüfus dengemiz, çocuklarımızın maruz kaldığı sorunlar, yapılabilecek en kötü tercih olan intiharı seçen vatandaşlarımızın durumu, Devletin ve Milletin ihmal edebileceği sınırların çok ötesine geçerek sosyal bir felaket boyutuna ulaşmıştır. Bu faciaları önlemek ve sonuçlarını temizlemek için çok yönlü, eş zamanlı ve eş güdümlü çalışmaların derhal başlatılması gerekir. Çünkü düşmanlarımız yıllardır aynı taktikle saldırarak sonuç alıyorlar! Hatta içimizden devşirdikleri paralı veya gönüllü uşakları ile oldukça sinsi ve etkili projeleri de kesintisiz yürütüyorlar. Karanlığa küfretmek yerine mum yakar gibi, sorunlarımızı belirlemeli, önem sırasına göre dizmeli ve AİLE ACİL EYLEM PLANI yaparak derhal uygulamalıyız!

Yiğit düştüğü yerden kalkar deyiminde olduğu gibi, sosyal erozyonun ilk başladığı nokta olan Aile kurumunu tekrar güçlendirmek esas olmalıdır. Aile ile birlikte eğitim ve adalet politikalarımız ve mevzuatımız da acilen asli değerler odaklı revizyona alınmalıdır.

Verilerle açıkladığımız sosyal tablodan dolayı, ailelerin sağlıklı bireyler yetiştirip bunların da nitelikli yeni aileler kurma kapasitelerinde büyük bir gerileme yaşanmaktadır. Öyleyse, en azından kuruluş kararı verilen aileleri, güçlü bir başlangıç noktasına çekmek mümkün olabilir. Bunun için, ilk defa evlenmeye karar veren gençleri, yaşadıkları şehir ve çevre şartlarına göre uyarlanmış, hızlı ama etkili bir eğitim programına alarak "Evlilik Ehliyeti" kazanmalarını sağlamamız gerekir. Toplumun geleceği için, ailelerimiz istenilen düzeye gelene kadar, bu tedbirleri almak zorundayız. Tıpkı pandemilerde alınan sağlık tedbirleri gibi!

Ancak, adı Milli konulsa da içeriği bir türlü milli olamayan müfredatımız gibi sorunlu, dinimize ve kültürümüze yabancı bir program ile, isteksiz, gönülsüz ve değerlerimize muhalif eğitimler tarafından yapılacaksa hiç başlamaması daha iyi olacaktır! Çünkü, şimdiye kadar okullara verdiğimiz çocukların genellikle manevi dünyalarının içiştirilmesi gibi bir sonuçla tekrar karşılaşmak istemiyoruz!

Evlilik okullarında gençlerimize;

- İletişim sanatı (beden dili, öfke kontrolü, karşı cinsle iletişim vb.),
- Temel sağlık, anatomi ve fizyoloji bilgileri (ilk yardım, organ ve sistem görevleri, normal ve

anormal hayati bulgular, kadın ve erkek vücuduna özel yapılar vb.),

- Sağlıklı ve helal cinsel hayat bilgileri, cinsel kurallar ve sınırlar,
- Çocuk bakımı ve terbiyesi,
- İslam dini esasları (temel akaid, ibadet ve temizlik, mezheplere özel farklar, evlilik fıkhi, İslam'da kadın/erkek/çocuk hak ve görevleri vb.)
- Farklı din mensupları için İslami konuların ayrıldığı özel müfredat,
- Ev ekonomisi ve evle ilgili temel beceriler (bütçe oluşturma, harcama ve tasarruf kuralları, gıda hazırlama ve saklama esasları, giysi hazırlama ve basit giysi tamirleri, elektrikli ev ve mutfak aletlerinin kullanımı, basit arızalarda tespit ve tamir, temel elektrik esasları ve elektrikle ilgili sorunlara doğru müdahale esasları, önemli e-devlet uygulamalarına erişimi ve kullanma, temizlik ve hijyen esasları, acil durum ve afetlere karşı farkındalık bilinci,

Gibi temel konuların eğitimi ve kadın ve erkeklere özel gruplar halinde verilmeli ve ciddiye alınması için kurs sonunda sınava tabi tutulmalıdır.

Evlilik okullarının müfredatının belirlenmesinde ve eğitimcilerin eğitiminde Üniversitelerin koordinasyonu altında, Diyanet İşleri Başkanlığı, diğer din temsilcilikleri, Sağlık Bakanlığı gibi kurumlar ile işbirliği sağlanabilir. Yaygın ve yeterli eğitimciler, gerek belediye kadrolarında, gerekse işbirliği yapılan kurumların taşra teşkilatlarında hazırlanıp belirlendikten sonra, evlilik okulları fiilen Belediyelerin bünyesinde ve sponsorluğunda hayata geçmelidir. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığımız, hemen hemen bütün enerjisini feminist kadın projeleri ile harcadığından, böyle bir projede istekli ve yararlı katılım sağlayabilir mi? Bu konuda kuvvetli şüphelerim olduğunu belirtmeliyim!

Ezcümle, evlilik okulları yararlı ve değerlerimizle barışık bir müfredat eşliğinde, adanmış eğitimcilerin yürekli çalışmasıyla kısa zamanda çok etkili sonuçlar verebilir. Aile kurumunu ihya etmek için evlilik okulları ile beraber, medyadan eğitime, yasalardan kurumların politikalarına kadar, diğer alanlarda da yaygın bir düzenlemeye gitmemiz gerekiyor!

Kaybettiğimiz her aile, geleceğimizden koparılan bir değer ve yenildiğimiz bir savaş cephesidir!

Yüce Allah, Milletimize ve Devletimize aile kurumunu yeniden asli makamına getirecek imkan ve gayretleri nasip eylesin! Yoksa sonumuz hiç iyi değil!...

Kaynaklar:

Görsel: esenler.bel.tr

İstanbul Sözleşmesi Bitti. Şimdi Ne Yapmalıyız?

“Sen dinlerine uymadıkça, ne Yahudiler ve ne de Hıristiyanlar asla senden razı olmazlar.”
(Bakara/120) Sözlerin en güzel kaynağı Kur’an-ı Kerim’de Rabbimiz böyle buyurmuş. Çok açık bir gerçeği, çağlar üstü bir uyarı olarak Müslümanlara iletmış. Avrupa Birliği ve Avrupa Konseyi ile yaptığımız üyelik macerasında bu gerçekle sürekli yüzleşiyoruz. Topyekûn onlar gibi inanıp yaşamamız da onların bizi olduğumuz gibi kabul edip aralarına almaları da mümkün görülüyor. Onlardan ithal ettiğimiz kanun ve sözleşmeler de bedenimize uymuyor, aslımızı ve neslimizi ifsad ediyor, bizi kendimizden ve değerlerimizden uzaklaştırıyor. İstanbul Sözleşmesi de böyle bir sürecin müsebbibi, bir kısım ihmal ve hatalarımızın da bir sonucudur.

Çok şükür, Sayın Cumhurbaşkanımızın bu yıkıcı sözleşmeyi feshetmesiyle çoğumuz mutlu olduk ve Milletin geleceğine olan güvenimiz daha da yükseldi. Şimdi 80. maddesine göre feshettiğimiz bu sözleşmeden tam olarak çekilmemiz 3 ay sürecek. İstanbul Sözleşmesinin feshedilmesi elbette her sorunun çözülmesi anlamına gelmiyor. Ama son yıllarda aile kurumuna yapılan birçok saldırının yasal ve psikolojik ilham kaynağı olduğu için çok büyük bir önem arz ediyor. Devletin ve Hükümetin, halkın sesini duyduğunu, değerleriyle savaş açan akımlara karşı korumaya geçtiğini gösteriyor. Bu kutlu adımı daha güzel ve kalıcı önlemlerle değerli ve etkili kılmak, hemen her kesimin endişelerini dikkate alacak yapısal çözümleri sağlamak, hepimizin boynuna bir borç ve gelecek nesillerimizin kalitesi için bir görevdir.

Sırada neler olmalı?

İstanbul Sözleşmesinin dayanak olduğu veya ilham verdiği çok sayıda mevzuat ve kamu uygulaması bulunmaktadır. Toplumun değerlerini ve çoğunluğun yaklaşımını da yansıtacak bir çalışma grubu içinde feminist ve seküler akımların baskılarından bağımsız kalacak bir disiplin altında, mevzuat taraması yapılarak, mevcutların yerine alternatif ve ihtiyaca göre yeni metinler tasarlanarak, kamuoyu nezdinde tartışılarak benimsenmesi ve iyileştirilmesi sağlanmalıdır.

Bir öngörü ve tavsiye niteliğindeki düşüncelerimiz şunlardır:

A- Çekilmemiz Gereken Diğer Uluslararası Sözleşme ve Protokoller:

1- Birleşmiş Milletler CEDAW Sözleşmesi: 1985 yılında imzaladığımız bu sözleşme aile kurumunun temel yıkım dayanağı olmuş ve en büyük zarar bu sözleşme ile verilmiştir. Süresiz nafaka, Aile Reisiği

kavramının kaldırılması, erkeğin evlilik içinde kavram sıfatıyla aldığı görev ve yetkilerin yok edilmesi, zinanın suç olmaktan çıkarılışı, toplumsal cinsiyet eşitliği kavramının mevzuata girmesi gibi çok sayıda sorunun asıl kaynağı bu sözleşmedir.

2- Lanzarote Sözleşmesi: 2007 yılında imzaladığımız ve 2011 yılında uygulamaya aldığımız bu sözleşme 15 yaş ve üzeri gençlerin rızaları ile pornografik unsurlar içinde yer almasına, cinsel serbestlik yaşamasına, 13-15 yaş arası çocukların kendi aralarında rıza ile cinsel beraberlik yaşamasına yasal kılıf oluşturmaktadır. Çocukları koruma adıyla çocuk cinselliğini meşrulaştırma aracı olmuştur.

3- Fulbright Anlaşması: ABD ile aramızda yapılan bu anlaşma ile Milli Eğitim sistemi yürürlüğe girdiği 18 Mart 1950'den itibaren ABD hegemonyası altına alınmıştır. Bu yüzden eğitim yapımız bir türlü milli olamamış, toplumsal cinsiyet eşitliği projeleri ile ateist, İslam karşıtı müfredat yapısı, tarihimize ve değerlerimize batılı gözle yaklaşan mantığı içinde problemler nesiller yetişmesine, hem dünyevi hem de uhrevi ilimler açısından yetersiz ve başarısız bir süreç oluşmasına neden olmuştur. Bu anlaşma ile kurulan, 9 üyesinden 5'inin ABD tarafında bulunduğu komisyonun "**Birleşik Devletler Eğitim Komisyonu**" adını taşıması da işgal zihniyetiyle çalıştırıldığı bir göstergesidir.

4- Avrupa Konseyinin yayınladığı Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesine imza atarak taraf olduk. Bu sözleşmenin eşcinsel evliliği gibi konuları da insan hakları kapsamına alan yaklaşımlarına rezerv koymakla birlikte, asıl olarak idamı tamamen yasaklayan 6 ve 13 numaralı protokollerinden de çekilmemiz gerekiyor. Çünkü bunlar kaldığı sürece vahşice işlenen kadın, çocuk ve erkek cinayetlerine karşı gerçek adaleti tesis etmemiz, hak ettiği şüphe götürmeyen sapık, katil ve vatan hainlerine idam cezasını getirmemiz mümkün olmayacak. İdam cezası ile birlikte kısas esaslarının da tanımlanması gerekir. Kısas olduğunda katilin idamı veya maktulün yakınlarına fidyeye ödemesi sağlanabilir. Sayın Cumhurbaşkanımız, idam konusu her açıldığında Meclisi işaret ederek, idam teklifi önüne gelirse onaylarım diyor ama, önce kendisinin bu protokolleri iptal ederek Meclisin yolunu açması lazım! Aksi takdirde bu meyandaki sözlerinin karşılığı olmayacaktır.

B- Kanunlarımızda Yapmamız Gereken Düzenlemeler:

1- Anayasamızdan cinsiyetçi tanımlamalar ve ayrımlar çıkarılmalıdır. Devletin aile, çocuklar ve gençlikle ilgili görevleri netleştirilmelidir.

a) Anayasanın 10. maddesine eklenen "*Kadınlar ve erkekler eşit haklara sahiptir. Devlet, bu eşitliğin yaşama geçmesini sağlamakla yükümlüdür. (Ek cümle: 7/5/2010-5982/1 md.) Bu maksatla alınacak tedbirler eşitlik ilkesine aykırı olarak yorumlanamaz.*" ifadesi kendi içinde çelişkili ve cinsiyet ayrımcılığını meşrulaştırıcı bir yaklaşımdır. 2010 yılında anayasamıza İstanbul Sözleşmesi zihniyeti ve çalışmasıyla sokulan bu son cümle çıkarılmalıdır.

b) Anayasanın 41. maddesi içinde yer alan "*Devlet, ailenin huzur ve refahı ile özellikle ananın ve çocukların korunması ve aile planlamasının öğretimi ile uygulanmasını sağlamak için gerekli tedbirleri alır, teşkilatı kurar.*" ifadesinde aile planlamasına vurgu yapılması anlamsız ve gereksizdir. Nüfusun yaşlandığını, çocuk sayısının düştüğünü tespit ve şikayet ettiğimiz bu zamanda, aile planlamasına aşırı vurgu yapılması sakıncalı ve kasıtlı gibi görünen bir hatadır. Ailenin korunması, huzur ve refahının sağlanması; öncelikle ekonomik iyiliğin yaygınlaştırılması, toplumsal değerlerin yaşatılması, sağlıklı beslenme ve hayat şartlarıyla ilgilidir. Toplumun genel ahlak kurallarına aykırı yayınları önlemek, alkol, uyuşturucu, kumar ve faiz gibi kötülöklere karşı önlem almak devletin temel görevidir.

c) Gençliğin korunması için Anayasanın 58. maddesinde sayılan hususlar hayata geçirilmelidir. Milli Piyango ismi tamamen kaldırılmalıdır. Milli ifadesinin kullanılabileceği kurumlar kanunla tanımlanmalıdır. At yarışları, spor toto, iddia gibi bahisler ve internet üzerinden kumar oyunları yasaklanmalıdır. TV'lerde

gençliğin ahlakını ve sağlığını hedef alan yoğun şiddet içerikli yayınlar, ahlaksız hayatı ve israfi özendirilen senaryolar, cinsel sapkınlıkları reklam eden programlar yasaklanmalıdır. Toplumdaki sağlıksız ve ahlaksız kişilerin hayatını sansürsüzce ortaya dökerek ve didikleterek yayılmasına, tanınmasına ve zamanla normal görülmesine neden olan programlar yasaklanmalıdır.

2- İstanbul Sözleşmesine dayanarak çıkarılan 6284 sayılı kanun ise, ya kaldırılarak yenisi yapılmalı veya aşağıdaki hususları içeren kapsamlı bir yenilemeye tabi tutulmalıdır:

a) Acil durumlarda mağdur tarafın özellikle fiziksel şiddet görmesini önleyecek şekilde hızlı ve kısa süreli uzaklaştırmalar 2 veya 3 gün gibi kolaylıkla verilebilmeli ama daha fazla uzatılması mümkün olmamalıdır.

b) Kadının beyanı esastır yaklaşımı yerine mağdur olan tarafın beyanı, delil ve diğer tespitler ile birlikte olmalıdır.

c) Uzaklaştırma kararları zinaya devlet koruması, haysiyetsiz yaşamı sürdürme ve eşler arasında cezalandırma unsuru olmaktan çıkarılmalıdır.

d) Evden uzaklaştırılan kişinin kalacağı mekanı da uzaklaştırma kararını veren yetkililer sağlamalıdır.

e) Uzaklaştırma kararı alınan ailelerde taraflar ve çocuklar zorunlu psikoterapik seanslara ücreti devlet tarafından karşılanarak alınmalıdır.

f) Aile sorunlarında tarafların kabul edeceği aile büyükleri veya bölgenin kanaat önderi sayılan kişiler (muhtar, imam, öğretmen vb. tanınan ve sayılanlar) veya Aile Bakanlığı tarafından o bölge için görevlendirilen sosyal hizmet uzmanları, sosyologlar, psikologlar, psikolojik danışmanlar, aile danışmanları gibi uzmanların ARABULUCU olması sağlanmalıdır. Aile birliğinin korunmasının, şiddet olaylarının önlenmesinin esas olduğu, boşanma ve velayetin tek taraflı alınması gibi durumların zorunlu olmadıkça uygulanmaması, bu tür yönlendirme gerekçelerinin kayıtlara eksiksiz olarak alınması kural olmalıdır.

g) İstanbul Sözleşmesinin zehirlerinden birisi olan 18 yaş altındaki çocukların cinsel yönelimlerine kendilerinin karar verebilmesi ve bu talebin engellenmesinin şiddet sayılması gibi saçmalıkların önüne geçilmelidir. 18 yaş altı çocukların cinsel kimliklerine kendilerinin veya ebeveynlerinin müdahale hakkı olmamalıdır. Çok nadir görülen çift cinsiyetle doğum gibi hallerde ise, baskın görülen, çocuğun ve ailenin de rıza gösterdiği tarafa uygun tedavi ve girişimsel işlem yapılması sağlanmalıdır.

h) Bir erkekle yabancı bir kadının tartışması mahkemeye taşındığında kadın şikayetinden vazgeçerse dava düşmektedir. Bu kadın erkeğin karısı olduğunda ise şikayetinden vazgeçse bile kamu davası sürdürülerek evli olmak erkekler için zulme bahane edilmektedir.

ı) 6284 yasasına dayalı olarak çıkarılan çok sayıda yönetmelik ve genelge gibi alt mevzuat belgeleri de yürürlükten kaldırılarak ulusal kanalların "prime time" zamanlarında Toplumsal Cinsiyet Eşitliği yayın zorunluluğu gibi fitnelere de son verilmelidir.

3- Türk Medeni Kanununda aşağıdaki düzenlemeler yapılmalıdır:

a) Kadınların doğal hakkı olan mehir ödemesi veya alacağı resmi güvence altına alınmalıdır. Boşanma hallerinde kadınların mağdur edilmemesi için mehir alacağının tazminat gibi ödenmesi takip edilmeli, mehir alacağı olmadığı, boşanan erkeğin işsizlik veya fakirlikten ödeme gücünün bulunmadığı durumlarda kadınların geçimi için en fazla bir yıl olmak üzere devlet tarafından sosyal yardım ödemeleri yapılmalıdır. Yeniden evlenmesi mümkün olmayacak kadar yaşlı, hasta veya engelli olan, kendisi her

hangi bir işte çalışamayacak durumda olan kadınların sosyal yardım desteği süresiz uzatılabilir.

b)169. madde içinde yer alan ve dava boyunca ödenebilen tedbir nafakasının süresi en fazla 3 ayla sınırlı tutulmalıdır. Aldatma ve aile bireylerine şiddet gibi ağır kusuru olan kişilerin tedbir nafakası alması kesin ifadelerle önlenmelidir.

c) 175. madde içinde yer alan nafakanın süresiz verilebileceği ibaresi kaldırılmalıdır. Nafaka ödeme süresi azami 1 yıla sınırlı olmalıdır. Aldatma, çocuğa ve eşine karşı şiddet, mal ve can emniyetini ihlal etme gibi açıkça kusuru olan kişilere nafaka bağlanması kesin olarak önlenmeli ve Yargıtayın aksi yöndeki içtihatlarına mahal bırakılmamalıdır.

d) 182. maddeye göre iştirak nafakası hükmedilen kişilerin çocuğun ortak velayetine sahip olmaları temel olmalı ve çocukla ilgili bütün önemli kararlara iştiraki ve bilgilenebilmesi sağlanmalıdır.

e) 364. maddede ifade edilen akrabaların yardım nafakası verme sorumluluğu hayata geçirilmelidir. İmkani olduğu halde alt ve üst soyundan 1. derecede yakınlarına nafaka ödemeyenler için yasal takibat yapılmalıdır. Kendisi çalışamayacak durumda bulunan, akrabaları olmayan veya durumları nafaka vermeye uygun olmayan kişilerin sosyal devlet ilkeleri gereği kamu yardımlarından faydalanmasını Aile Bakanlığının taşra teşkilatı takip ederek ifa etmelidir.

f) Boşanma davaları en fazla 3 ay içinde sonuçlanmalıdır. Boşanma davalarında çekişme konusu olan tazminat vb. konular ayrı dava dosyaları şeklinde bakılmalıdır.

g) Evliliklerde mal ayrılığı ilkesi varsayılan durum olmalı, sözleşme yapılmadıkça sadece evlilik yapıldığı için kişilerin boşanma sırasında haksız zenginleşmesine engel olunmalıdır.

h) İnançımıza ve kültürümüze göre çocuğun velayeti baba tarafına aittir ve bu yüzden soyismi verilmektedir. Özellikle yaşı küçük olan çocukların varsayılan değer olarak anne tarafına tam velayetle verilmesi bu doğal hakkın gaspına, annelerin boşanma nedeniyle çocuklarını babalara karşı silah gibi kullanmasına neden olmaktadır. 0-10 yaş arası çocuk cinayetlerinde katilin %80'ler civarında anne tarafının olması bu yaklaşımın çok da sağlıklı olmadığını göstermektedir. Çocuklarda velayetin en azından ortak tutulması, görüş ve ziyaretlerin engellenmemesi, çocuğa her iki tarafın akrabalarıyla kaynaşacak zamanın ve imkanın verilmesi esas olmalıdır. Çocuğu diğer ebeveyne karşı kıskırttığı ve göstermekten sakındığı tespit edilen kişilerin velayeti iptal edilebilir.

4- Türk Ceza Kanununda aşağıda düzenlemeler yapılmalıdır:

a) Vatan hainleri, katiller ve çocuk tecavüzcüleri için idam cezası geri getirilmelidir. Bunu engelleyen uluslararası protokollerden çıkılmalıdır.

b) Alkollü iken bir suç işlemek hafifletici değil bilakis ağırlaştırıcı unsur sayılmalıdır. Alkollü araç kullanan herkes kaza yapmasa bile kasten adam öldürme ve yaralamaya teşebbüsten ceza almalıdır. Sarhoşken trafik kazası yapıp 3 kişiyi öldüren kişilerin 3 yıl içinde sokaklara geri dönmesi gibi hukuk garabetleri bir daha asla yaşanmamalıdır.

c) Zina yeniden suç sayılmalı, evliyken zina yapan kadın ve erkeklerin cezaları bekarlardan daha fazla olmalıdır.

d) Fuhuşa aracılık etmenin cezası arttırılmalı, resmi kayıtlı veya gayri resmi fuhuşa müsaade edilmemelidir.

e) İftira suçunun cezası ağırlaştırılmalı, iftira edilen kişiye isnat edilen suçun ceza karşılığı iftira eden

kişiyeye verilmelidir.

f) Sapkınlığın yayılmasını amaçlayan ve toplumun değerlerine savaş açan eşcinsel, LGBT vb türevler altında dernek veya benzeri örgütlerin kurulması, medyada ve halkın arasında propaganda yaparak toplumun değerlerini tahkir etmesi yasaklanmalıdır. Bu tür oluşumlar terör örgütleri kapsamına alınmalıdır.

g) Kadın veya erkeğe özel cinsiyetçi, bölücü, toplumun bir kısmını diğerlerine kışkırtıcı dernek vb. örgütlenmeler yasaklanmalıdır. Kültürel ve tarihsel olarak kökü bulunmayan taleplerle ortaya çıkan, kadının ve erkeğin fitri görevlerini inkar eden ve değiştirmeye çalışan yapılanmalar sosyal terör örgütü gibi değerlendirilmelidir.

C- Diğer Genel Düzenlemeler:

1- Aile Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığının, KADEM başta olmak üzere feminist grupların resmi teşkilatı gibi yapılanması ve çalışması önlenmelidir. Aile Bakanlarının hep aynı kaynaktan ve kadınlardan seçilmesi terk edilmelidir. Eğer adı AİLE olacaksa, ailenin kuruluşunu başlatan ve yaşaması için hayatını vakfeden erkeğin varlığı inkar edilmemeli ve iyi aile babası örnek erkeklerin de Aile Bakanı olması sağlanmalıdır. Aile Bakanlığı içinde tıpkı kadınlarda olduğu gibi Erkeğin Statüsü Genel Müdürlüğü de kurularak aile odaklı bir yapılanmaya gidilmelidir.

2- İnternet ve TV başta olmak üzere toplumun değerleriyle savaş açan yayınların önlenmesi, ulusal yayınlarda ahlaksızlığın, israfın ve şiddetin her ne şekilde olursa olsun yayınlanması önlenmelidir.

3- Her türlü şiddetin temelinde yer alan alkolle mücadele için sadece yüksek vergi kolaylığından kaçınılmalıdır. Alkollü iken işlenen suçların cezası arttırılmalı, alkolden kurtulmak isteyenler için etkili rehabilitasyon programları düzenlenmeli, kişileri alkole iten sebepler araştırılarak bunlarla ilgili özel çalışmalar yapılmalıdır.

4- Kişilerin beden sağlığını ve hormonal yapısını bozan gıdalara karşı önlem alınmalı, helal gıda mevzuatı işler hale getirilmeli, gıdalardaki ilaç ve katkıların sıkı takibi yapılarak koruyucu önlemler alınmalıdır.

5- Evlenmek isteyen herkesin zorunlu olarak katılacağı evlilik okulları açılmalıdır. Nikah için başvuran çiftler bu okullarda değerlerimize ve kültürümüze uygun bir müfredat içinde cinsellik, iletişim, psikolojik şartlar, ekonomi yönetimi, temel sağlık ve ilk yardım, temel ev becerileri gibi konuları öğrenmelidir.

6- Ev hanımlığı ve annelik vasıfsız işçi statüsünde değil özel ve değerli bir toplumsal görev olarak tanımlanmalıdır. Kocasının yeterli olamadığı durumlarda ev hanımlarının temel güvencesi devlet olmalı ve teşvik primleriyle evde annelik özendirilmelidir. Evlilik süresince kadınların hesabına açılan bir devlet fonunda birikim yapılması ve kamu tarafından işletilmesi, 25 yıl ve üzerinde evliliğini sürdüren kadınlara yıllık veya aylık gelir ödemeleri yapılmalıdır.

7- Kadınların istemedikleri halde çalışmak zorunda kalmamaları için, çalışan erkeklerin maaşlarında eş çalışmıyor ise yüksek aile ve çocuk yardımı ödemeleri olmalıdır. Bu rakamlar sembolik değil anlamlı bir düzeyde verilmelidir.

8- Cumhuriyet tarihimizin 64 yılı boyunca uygulanan evlilik yaşları, 2001 yılında kabul edilen yeni Medeni Kanunla 18'e çıkarılmıştı. Bu tarihten sonra kanundaki değişikliği dikkate almayan vatandaşlarımızın bir kısmı, gelenek ve göreneklerinin etkisiyle 14-15 yaş civarı evliliklerine devam ettiler. Bunların çoğunluğu da Roman vatandaşlarımızdı. Diğerleri de genelde kırsal kesimlerde yaşayan halktan birileriydi. Önce kendi aralarında dini nikah ve düğün yaptılar, sonra da yaşları uygun olunca

resmi nikahla evliliklerini sürdürdüler. Fakat bu sırada çocukları olunca hastane kayıtlarında evlilik yaşlarının düşüklüğü ortaya çıktı ve kamu adına soruşturmaya tabi tutularak haklarında ceza davaları açıldı. 7-8 yıl süren bu davalar sonunda, kızların yaşlarına göre değişmekle birlikte, 5-6 yıldan 14-15 yıla kadar hapis cezaları verildi. Yaşı kanuna göre küçük kızlarla evlenen erkekler ile bu kız ve erkeklerin babaları hapse atıldılar. Resmi nikahlı kocaları ve babaları hapse atılan kadınlar çocukları ile ortada kaldı. Devlet onlara razı mısın, senin nikâhlı kocanı sana tecavüz ettiği için hapse atıyoruz, kabul ediyormusun diye sormadı! Bu kadınlar ve çocukları dışarıda, eşleri de içeride perişan oldu. Hapishane ziyaretlerinde tecavüzcüsü sayılan kocalarıyla pembe odalarda cinsel birliktelik yaşamaları da sağlanmaya devam etti. Tecavüz, zorla alıkoyma gibi suçlar ve suçlular konu dışında olmak üzere, sırf kanundan küçük yaşta evlendiği için hayatı karartılan bu insanların, topluma tekrar kazandırılmaları gerekir. Bir trafik kazasında sarhoşken 3 kişiyi öldüren katiller 3 yıl hapis yatıp kurtulabiliyorken, Allah'ın haram saydığı zina yerine helal yoldan evlenen insanların hapislerde çürütülmesi, ne hakka ne de hukuka sığar! Bu insanları bir seferliğine de olsa affetmek ve yuvalarına kavuşturmak zorundayız. Onların gözyaşları ve bedduaları peşimizi ahirete kadar bırakmaz! Bu sorunun acilen çözülmesi, çok genç yaşta evliliklerin olmaması için de eğitim ve bilinçlendirme çalışmalarının devam etmesi gerekir.

9- Evlilik yaşının aşırı geciktirilmesi de kadın ve erkeklerin farklı şekilde gayri meşru yaşamaya başlamalarına, sapkınlıkların yayılmasına, ileri yaşlarda evlenirse de cinsel ve duygusal yönlerden uyumsuzluk, tatminsizlik gibi sorunların oluşmasına neden olmaktadır. Devletin şu anda 28 civarına yükselen evlilik yaşı ortalamasını 20'ye yakın seviyelere indirmek için özel çalışmalar yapması gereklidir.

D- SONUÇ

Yukarıdaki görselden de anlaşılacağı üzere, İstanbul Sözleşmesi ailemize saldıran çok sayıda unsurlardan sadece birisidir. Kritik ve sembolik değeri olduğu için, iptal edilmesi son derece önemli ve güçlü bir mesaj niteliğindedir. Halkımızın beklentisi de bu adımın açıklamaya çalıştığım hususları da kapsayacak şekilde ilerlemesi ve şiddetin temel kaynağı olan sorunların çözülmesidir. Sayın Cumhurbaşkanımızın, Ayasofya Camisinin açılışından sonra aldığı en cesur ve güzel karar İstanbul Sözleşmesinin feshi olmuştur. Bu kutlu adımı diğer eksikleri de tamamlayarak taçlandırmak kendisinin ve hükümetinin tarihi bir sorumluluğudur. Zira, yukarıda saymaya çalıştığımız aile düşmanı kanun ve uygulamaların önemli bir kısmı maalesef kendilerinin iktidarında olmuştur. Diğer adımlarla birlikte, bu zararların da telafisi ve halkın değerleriyle yeniden kucaklaşma sağlanabilecektir.

Bu sıralar, iptal edilen İstanbul Sözleşmesinin yerine Ankara Mutabakatının hazırlandığı söylenmektedir. Allah şahidim olsun ki, yukarıda saydığım sorunlar giderilmedikçe isterse MEKKE mutabakatı yapılsın, hiçbir anlamı ve hayra etkisi bulunmayacaktır. Bu yapısal düzenlemeler eksik kalırsa, İstanbul Sözleşmesinin iptali sadece halkın gazını alma ve iyice hoyratlaşan feministlere biraz ayar verme gibi anlaşılacaktır. Bizler Sayın Cumhurbaşkanımızın böyle bir ucuzluk peşinde olmadığına inanıyor ve Millet'in gönlünü fethedecek yeni adımlar atacağını bekliyoruz. Yüce Rabbimiz hayırlı işlerinde yollarını dümdüz eylesin. Kendisine hayırlı, basiretli, ferasetli, adaletli danışmanlardan ve siyasilerden yoldaşlar nasip eylesin. Milletimize de her zaman hayrı ve güzelliği isteyecek iman, gayret, birlik ve beraberlik şuuru versin. Amin...

Ercan ÖZÇELİK

Türkiye Aile Meclisi Başkan Yardımcısı

Sağlık ve Sosyal Hizmet Ordusu Sendikası İstanbul Başkanı

Kaynaklar:

Kur'an-ı Kerim:

<https://kuran.diyaret.gov.tr/mushaf/kuran-meal-2/bakara-suresi-2/ayet-120/diyaret-isleri-baskanligi-meli-1>

T.C. Anayasası:

<https://www.mevzuat.gov.tr/mevzuat?MevzuatNo=2709&MevzuatTur=1&MevzuatTertip=5>

Türk Medeni Kanunu: <https://www.mevzuat.gov.tr/MevzuatMetin/1.5.4721.pdf>

Türk Ceza Kanunu:

<https://www.mevzuat.gov.tr/mevzuat?MevzuatNo=5237&MevzuatTur=1&MevzuatTertip=5>

6284 Sayılı Kanun:

<https://www.mevzuat.gov.tr/File/GeneratePdf?mevzuatNo=17030&mevzuatTur=KurumVeKurulusYonetmeli&mevzuatTertip=5>

İstanbul Sözleşmesi: <https://rm.coe.int/1680462545>

CEDAW Sözleşmesi: <https://www.tbmm.gov.tr/komisyon/kefe/docs/cedaw.pdf>

Fulbright Anlaşması:

https://www.tbmm.gov.tr/tutanaklar/KANUNLAR_KARARLAR/kanuntbmmc032/kanuntbmmc032/kanuntbmmc03205596.pdf

Ne Zaman Kurtuluş Yoluna Girebiliriz?

- ☐Devletimizin, fuhuş bataklıklarına ruhsat ve polis koruması vermeyip, buralardan topladığı vergilerle memurun maaşını, devletin giderlerini karşılamadığı zaman!
- ☐Devletimizin, Anayasada gençleri kötü alışkanlıklardan koruma sözü verdiğini unutmayıp, **Milli Piyango** adıyla KUMARHANE işletmeciliğini bıraktığı zaman!
- ☐Devletimizin, bütün kötülüklerin anası, şiddet ve cinayetlerin azmettiricisi olan alkolle mücadele için, sadece zam yapmakla yetinmediği, içkinin hayatımızdan uzaklaşmasını sağladığı zaman.
- ☐Devletimizin, **Aile Bakanlığı** adı altında feminist ideoloji ve örgütlerin taşeronluğunu, yani aile ve erkek düşmanlığını resmen bıraktığı zaman!
- ☐Bir türlü Milli olamayan Eğitim sistemini, **Fulbright** sözleşmesiyle getirilen ABD hegemonyasından ve ateist bakış açısından kurtarıp, Milletin değerlerine dost nesiller yetiştirdiğimiz, mason ve rotaryen tarikatlara resmi izinle ifsad yetkisi vermeyi bıraktığımız zaman!
- ☐Adalet kelimesini sadece lafta bırakmadığımız, Allah'ın helal kıldıklarını yasak, haram kıldıklarını serbest ve hatta teşvik etmeyi terk ettiğimiz zaman!
- ☐Siyasi ve bürokratik makamları; eş, dost, aile, akraba, mezhep, tarikat, hemşeri ve meslektaş gibi kayırmacıların işgalinden kurtardığımız zaman!
- ☐Kriz ve darlık zamanlarında zor durumda kalan insanlarımıza en büyük müjde olarak, düşük FAİZLİ KREDİ illetini ilaç gibi göstermeyi terk ettiğimiz, ekonomiyi faiz çukurunda debelenmekten kurtardığımız zaman!
- ☐Piyasalar daraldığında genelde aynı açgözlü şirketlere kaynak aktarıp, yüzüstü ödemedikleri vergileri affedip, SGK ya taktıkları borçları silmeyi, çalışanların maaşlarından ise her zaman aşırı yüksek ve peşin vergiler alarak süründürmeyi bıraktığımız zaman!
- ☐Memlekete katabileceği yeni değeri kalmamış siyasi dinazorları, çeşitli yönetim kurullarına atayarak, ölene kadar milletin sırtından beslenmelerini engellediğimiz zaman!
- ☐Başlangıcı iyi niyetli de olsa, sonradan yanlış veya fahiş hesapların yapıldığı anlaşılan, müteahhitlerine gelir garantili köprü ve yolların, daha fazla Millete işkence olmasını önleyecek tedbirler almaktan çekinmediğimiz zaman!
- ☐**TÜVTÜRK** muayenesi gibi aleni, resmi ve zorunlu SOYGUNLARA dur diyebildiğimiz zaman!
- ☐Kırmızı çizginin sadece kadınlar için değil, tüm insanlar için çekilmesi gerektiğini, şiddetin cinsi ve ideolojisinin olamayacağını anladığımız ve konuşmaya başladığımız zaman!
- ☐Batıl ve sapkın zihniyetli Avrupa'dan devşirme kanun ve sözleşmelerle Müslüman Milletimizin huzur ve esenlik bulamayacağını, kendi kadim kültürümüzün ışığında mevzuat üretmemiz gerektiğini anladığımız zaman!
- ☐Müslüman halkımızın gıdasını, ilacını, medikal ürünlerini, temizlik maddelerini ve bilim ürünlerini domuz ve domuz menşeli maddelerin işgalinden kurtardığımız, domuzun alternatifi helal ürünleri kullandığımız ve vitrin süsü olmaktan öteye gidemeyen **Türkiye Helal Akreditasyon Kurumunu** tam yetkili ve etkili çalıştırabildiğimiz zaman!
- ☐Getirildiğinden beri cinayet ve şiddet olaylarını patlatan, yuvaları dağıtan batıl ve sapkın davranışları meşrulaştıran İslam ve Aile düşmanı CEDAW-İstanbul Sözleşmelerini çöpe atabildiğimiz zaman!

□Boşanmış çiftlerde çocukların bir intikam aracı olarak kullanılmasını önlediğimiz, çocuğun ebeveynleriyle yeterince yaşayabilme haklarını teslim edebildiğimiz zaman!

□Çalışanların haklarını teslim edebildiğimiz, geçmişte **EYT** (emeklilikte yaşa takılanlar) gibi haksızlığa maruz bırakılanların sorunlarını gidererek, ahlaklarını ve beddualarını önlediğimiz zaman!

□ Kovid gibi salgınlarda en ön safta görev yapan sağlık personelinin kötüleşen özlük haklarını düzeltmek yerine, kuru övgü ve alkışlarla idare etmelerini istemediğimiz zaman!

□Her fırsatta başkalarını eleştirmek yerine biraz da kendi içimize dönerek nefis muhasebesi yapabildiğimiz, etrafımızdaki garip ve muhtaçları gözetebildiğimiz, Allah'ın verdiği nimetlere az çok demeden koşulsuz şükretmeyi öğrenebildiğimiz zaman!

□Dünyada ölmeyecekmiş gibi çalışırken, ahiretin yurdunun da hak olduğunu unutmadan, temel ibadetlerimizi kesintisiz sürdürebildiğimiz zaman!

Her şeyi yazmak mümkün ve haddim içinde değildir. Her yazdığımı mükemmel uyguladığımı iddia etmekte öyle! Nefsikle birlikte, kendini Mü'min ve Mü'mine kabul eden kardeşlerimle paylaştım bu maddeleri.

Bir kısmı kişisel, bir kısmı toplumsal, bir kısmı da Devlet aygıtının görev ve sorumlulukları arasında yer alıyor. Kişiler toplumlara, toplumlar da devletleri şekillendirir. Doğru yola girebilmek için talep etmek gerekir. Talep sadece dilde kalırsa faydasız ve etkisiz olur. Talebimizi gayretle çalışarak desteklersek fiili dua yerine geçer ve gerçekleşir.

Allah'ın bir sünneti de dünyada kim olursa olsun çalışana karşılığını vermesidir. Bu yüzden, dinleri batıl olduğu halde kafirlerin bir kısmı teknik ve ekonomik açıdan Müslümanlardan üstün hale gelmiştir. Sorun İslam'da değil, Müslümanlardadır!

Yüce Allah bizlere artık daha şuurlu ve gayretli olmayı nasip eylesin. Kalplerimizi ve güçlerimizi Hak yolunda birleştirsin!

Amin...

Görsel kaynağı: <https://pxhere.com/774766/en/photo/>

İslam'da İbadet Temizlikle Başlar!

Temizlik tüm ibadetlerin ön şartıdır. İbadet için temizliğe çaba göstermek ve zorluğu olsa bile severek katlanmak için gönülden gelen bir istek ve gayret lazımdır. Buna da İMAN diyoruz. Hz. Peygamberin **“Temizlik imanın yarısıdır”** (Müslim, “Tahâret”, 1) ifadesi bu gerçeği vurgular. Allah-u Teala da çeşitli ayetlerde temizliğe özen gösterenleri sevdiğini buyurmuştur (el-Bakara 2/125; et- Tevbe 9/108; el-Hac 22/26).

Temizlik geçici ve tek seferlik bir durum veya uygulama değildir. Hayat tarzı yapmayı ve sürekliliği gerektirir. Düzenli ve sağlıklı ortamları ister. İnsanların huzurlu ve sağlıklı yaşayabilecekleri, ihtiyaçlarını karşılıklı yardımlaşma ile giderebilecekleri en temel sosyal gruplar ise AİLE ortamlarıdır.

İyi bir aile ortamı; düzenli yaşamayı, imkânlar ölçüsünde sağlıklı ve dengeli beslenmeyi, dinlenmeyi ve eğlenmeyi vb. çeşitli ihtiyaçları sağladığı gibi, eğitim ve alışkanlıkların kazanılmasını da karşılar. Temizlik anlayışı da eğitimle gelişen ve yerleşen davranışlara bağlıdır.

İslami yaşantıyı esas almaya çalışan bir ailede kavga, küfür ve şiddet en az seviyelerde kalır. Allah’ın emri ve Peygamberin sünneti ile tanımlanan ve bu yüzden İstanbul Sözleşmesi gibi batıl anlaşmalarla yıkılmaya çalışılan Toplumsal Cinsiyet Rollerini çerçevesinde bir iş bölümü ve karşılıklı rıza ile uyum vardır.

İslam ailesinde Baba kavvam olduğunu, yani sorumlu ve yetkili bir idareci olduğunu bilir ama bu yetkinin hesabından da korktuğu için adil ve şefkatli davranmaya dikkat eder. Hanımının ve çocuklarının kutsal birer emanet olduğunun farkındadır ve emanetin sahibi olan Allah’a şükür ile emanetlerini korumaya, beslemeye ve dünya-ahiret dengesi içinde eğitmeye, geliştirmeye çalışır.

İslam ailesinde anne ise ailede esas yapıtaşı olduğunu ve temel görevlerini hakkıyla yerine getirdiğinde Cennete kolaylıkla gideceği müjdelenen övülmüş insanlardan olduğunu bilir. Eşine saygılı bir iletişim içinde güzelliklerini sakınmadan, dışarıya karşı ketum ve ehlinin haysiyetini koruyan bir tavır sergiler. Allah’ın kendisine bahsettiği merhamet ve fedakârlık ile çocuklarına karşı bir şefkat kahramanı gibi devleşir ve onları geleceğe sevgiyle taşır. Ailenin psikoloğu, eşinin başdanışmanı, her şeyi bilen ve halden anlayan idarecisi olur.

İslami ailede sevgi ve saygı ile büyüyen çocuklar sevmeyi öğrenir. İbadetin bir hayat tarzı olduğunu yaşayarak kavrar. Başlangıçta tembellik yapsa da iliklerine işlemiş olan İslami duygulara ve ibadet ihtiyacına er geç kavuşur Allah'ın izniyle. Anne babasından duyarak değil, görerek öğrenir İslam'ı ve Müslümanlığı, doğruluğun faziletini, iyiliğin gücünü ve temizliğin gerekliliğini.

Namaz, İslam'da temizliğin ve düzenin zirvesidir. Çünkü hayatı ölçülü yaşamayı öğretir. Aşırılıkları engeller. Yaşam organizatörü gibi zamanı dilimler ve temel gayenin Allah'a kulluk olduğunu sürekli hatırlatır. Allah'ın huzuruna çıkmadan önce temizlenmeyi, arınmayı ve en Sevgili'nin karşısına ölçülü bir coşku ve teslimiyet içinde gelmeyi öğretir.

Korona Virüs (COVID-19) açısından baktığımızda, Müslümanların aile yaşantısında ve ibadetlerinde zaten olması gereken temizlik esaslarına biraz daha dikkat etmesi, her biri eşsiz birer hayat tavsiyesi olan Sünnet-i Seniyyeye daha fazla uyması (ittiba etmesi) yeterlidir. Yemekten önce ve sonra el-ağız yıkamak, beş vakit abdest ile huşuyla namaz kalmak, ölçülü yemek ve içmek, ölçülü uyumak, beden sağlığına ve spora önem vermek, kavga ve tartışmalardan kaçınmak, sigara ve alkol gibi kötü alışkanlıklardan uzak durmak gibi. Hasta olup olmadığımızı bilemediğimiz bu günlerde, diğer insanların haklarına girmemek için sosyal mesafemizi ayarlamak ve mümkün olduğu kadar dışarıya çıkmaktan da kaçınmak gerekir.

Yüce Rabbimiz, zorunlu ev yaşantımızın arttığı bu zamanları fırsat bilerek, güzelliklere çevirebilenlerden olmamızı cümlemize nasip eylesin. Amin.

Ercan ÖZÇELİK
Türkiye Aile Meclisi
Genel Başkan Yardımcısı ve Yönetim Kurulu Üyesi

Görsel Kaynağı: www.milliyet.com.tr

Ehliyet ve Liyakatten Neler Anlıyoruz?

Bu Yazı Nereden İcab Etti?

Ehliyet ve Liyakatle ilgili bir **önceki yazımdan** sonra, bazı dostlarımdan “*Sadakatte çok önemlidir, onu da unutma*” şeklinde geri dönüşler aldım. Halbuki ben, sadakatin de zaten liyakata dahil olduğuna inanıyordum. Biraz düşününce, Ehliyet ve Liyakat kavramlarına değişik anlamlar yükleyerek kullanabildiğimizi fark ettim. Kendi algıladıklarımı paylaşarak geliştirmek veya yanlış bildiklerimi de öğrenip düzeltmek niyetiyle bu yazıyı derledim.

Aşağıdaki grafik ve ifadeleri her hangi bir kaynaktan almadım. Bu nedenle, varsa eksik veya kusurları da bana aittir. İsbetli oldular ise ne mutlu bana, elhamdülillah diyorum.

EHLİYET Nedir?

Her hangi bir iş veya mesleği profesyonel olarak yapabilme yetkinliğine “ehliyet” diyebiliriz. Yetkinliğin tescil edilebilmesi için, bazı şekil şartlarının sağlanması gerekir. Yukarıdaki şemadan yola çıkarak, kısaca üzerinden geçelim.

Sağlık

Kişinin geçmişteki durumu ne olursa olsun, şimdiki zaman diliminde işini yapabilecek kadar, bedensel ve zihinsel sağlığa sahip olması şarttır. Aksi takdirde, ehliyetin bozulması söz konusudur. Sağlık şartları yeterli olmadığında diğer hiç bir şeyin anlamı kalmaz.

65 yaş ve üzeri yaşlıların alış-satış işlemlerinde doktor raporu istenmesi, yürüme ile yapılabilecek kargo kuryeliği gibi işlemlerde bedensel sağlığın uygunluğunun istenmesi gibi gerekliliklerden söz ediyoruz. Yaşlılıktan dolayı istemsiz el titremeleri başlayan bir Beyin Cerrahisi Hocamız, ameliyat yapmaya devam edebilir mi?

Eğitim

Yapılacak iş veya meslek için mutlaka geleneksel veya örgün eğitim alınmalıdır. Usta-Çırak ilişkisi veya kendi kendine uğraşla yapılabilecek sanatkarlık tarzı işler olabileceği gibi, mutlak surette örgün eğitim alınması gereken iş ve meslekler de vardır. Tıp Doktorluğu, Uçak Mühendisliği gibi.

Zorunlu eğitimleri olmayan kişilerin, mesleklerini icra etmesi yasal olarak mümkün değildir.

Deneyim

Kişinin mesleğindeki yetkinliğini gösteren ve derecelendiren bir hususta deneyimi, yani işindeki tecrübesidir. Meslekte ustalık ve çözüm üretebilme yeteneği deneyimle olgunlaşır.

Kariyer gelişiminde, bazı görevlerin verilebilmesi için, asgari deneyim süresi de aranır. Yeterli deneyimi olmayan kişilerin, acemice aldıkları kararlar yüzünden büyük maddi zararlar ve can kayıpları dahi yaşanabilir.

Beceri

Beceri veya kabiliyet, kişinin işini ustalıkla yapabilme yeteneğidir. Bazı insanların becerileri yetmediği için, eğitim ve süre olarak deneyimleri olmasına rağmen, beklenen ustalığı ve performansı gösteremezler.

Mesela, öğretmenlik her kişinin başarıyla yapabileceği bir iş değildir. Bilmek farklı şeydir, bildiğini öğretmek ve başarıyla aktarmak farklı şeydir. Bütün cerrahlar benzer eğitimlerden geçtiği halde, aynı beceriyle operasyon yapamaz. Bazıları daha fazla öne çıkar. Beceri, kişiye özel niteliklerin sonucudur. İş veya meslek için olması zorunlu beceri seviyesine çıkamayanların ehliyeti sorgulanır.

Sürekli Gelişim

Günümüzde yerinde sayan ve gelişmeyen bir meslek neredeyse kalmamıştır. Geleneksel bazı sanatkarlıklar dışında, her işte malzeme ve iş yapış yöntemleri sürekli gelişiyor ve değişiyor.

Mesleğindeki gelişmeleri takip edemeyen ve kendisini güncelleyemeyen kişiler, zamanla ehliyetlerini kaybederler. İşin niteliğine göre bu süre uzun veya çok kısa da olabilir. Mesela, bilişim ve teknoloji dünyasında baş döndürücü bir hız söz konusudur. Birkaç ay içinde sektöre tamamen yabancı kalabilirsiniz.

İlgi ve Alaka

İşine yeterli ilgi ve alakayı göstermeyen kişilerin ürünleri hatalı, eksik veya özensiz olur. İşini sevmeden yapanlar, gereken dikkat ve ilgiyi göstermeyenler yüzünden, iş kazalarının meydana gelme oranları da yükselir. İlgi olmayınca çözüm araştırma ve yeni keşifler olmaz.

İlgi ve merak ilmin motor gücüdür. Ürünlerin Ar-Ge'si, ilgili ve araştırmaya meraklı insanların sayesinde devam eder.

İlgisini kaybetmiş çalışanlar, etraflarına da negatif sirayetlerde buldukları için, ehliyetleri sorgulanır ve iş ortamından uzaklaşmaları sağlanır.

LİYAKAT Nedir?

Bir iş veya meslek için, olması gerekli fiziksel nitelikler veya somut gelişimler ehliyeti meydana getirir. Yani ehliyet bedendir, sayılıp ölçülebilir niteliklerdir, bir nevi donanım aksamıdır. Liyakat dediğimiz şey ise, bedene katılan ruh ve ona kimliğini kazandıran karakterdir. Liyakat, genel olarak moral değerlerin toplumsal karşılığını en azından asgari ölçülerde sağlama zorunluluğudur.

Kişinin iş yapabilme ehliyeti, emanetin teslim edilmesi için yeterli gelmez. Emaneti taşıyabilecek bir profilde olduğunu da göstermesi veya gözlenmesi gerekir. Liyakati oluşturan alt unsurların sadece

beyanı yetmez, gözlem ve referans araştırmaları ile de teyit edilmesi lazımdır.

Vatanseverlik

Vatanını sevmeyen kişiden, vatandaşa hayır beklenmez. İster kamu ister özel sektörde olsun, vatanseverlik duyguları gelişmemiş kişilerin istihdamı, her zaman tehlikeli ve sorunludur. Çünkü vatanını sevmeyen kişilerin, fırsatını bulduğu anda milletine hıyanette bulunmayacağının garantisi yoktur.

Vatanseverlik olmayınca, mevcut bulunan meziyetler de hıyanet aracı olabilir. Tıpkı 15 Temmuzda halkımıza ateş açan hain pilotlar gibi.

Sadakat

Dođruluk ve dürüstlük zemininde serpilerek gelişen, belirli bir kişiye, gruba veya düşünceye kuvvetle bağlı kalmaya sadakat diyebiliriz. Kişinin eşine, patron veya amirine, ideoloji veya inançlarına olan bağlılığını da sadakatle tanımlayabiliriz.

İnsanlar, test edilmedikleri konularda masum sayılamazlar. Sadakat, kişilerin denendikleri sırada gösterildiğinde değerli ve anlamlıdır. Kendi menfaati için, çalıştığı iş yerine zarar verebilecek olaylara

göz yumanlarla, çıkar ve ikbal karşılığında düşmanla işbirliğine girişen vatan hainlerinin durumu aynı sayılır.

Sadakatinden emin olamadığınız kişiyi, mesleğinde ne kadar ehliyet sahibi de olsa tercih etmekten sakınırsınız. Kişinin yaptığı işle ilgili olarak, maaşını veren patronuna veya memursa amirine karşı değil de, başka insan veya güç odaklarına bağlılık göstermesi sadakat değil, alçakça bir ihanettir.

Güvenilirlik

Sadakatle kardeş bir kavramdır, ancak bazı farklı açılımlara sahiptir. Kişiler yanınızda olduğu sürece sadık kalabilir ama her zaman yanınızda olacaklarına güvenemeyebilirsiniz. Biraz zorlanınca koyverip gidecek tiplerle yola çıkmaktan çekinirsiniz.

İşletmeler veya devlet kurumları, istihdam ettikleri her personel için belirli bir yatırım ve gelecek planlaması yaparlar. Harcanan zamanın ve maddi kaynakların yerinde olma şartlarından birisi de güvenilir insanlarla çalışmaktır.

Önünüze gelen bir CV'den, adayın mütemadiyen iş yeri değiştirdiğini görürseniz, güvenerek sorgulamadan işe kabul eder misiniz?

Güven kavramıyla ilintili başka şeylerde söylenebilir. Şimdilik bu kadarı yeterlidir.

Tevazu

Kibir şeytandandır. Kibir ve gururun yükseldiği kişi de tevazudan, yani alçak gönüllülükten eser kalmaz.

Mütevazi olmayan kişiler, etraflarından ve özellikle mevkice altlarından gelebilecek sinyallere kapandıkları için, kendilerini topluluktan soyutlamış olurlar. Yapıcı geri dönüşlerden mahrum kaldıkları gibi, bu itici halleri nedeniyle düşmanlık kazandıkları için, kendi işlerine de fiilen sabotaj yapmış sayılırlar.

Kibirli hal ve hareketler, diğer tüm meziyetleri gölgeleyen ve her işte ön plana çıkan sinir bozucu engellerdir.

Burnu havada gezen, diğerlerini de aşağılayan veya iş yeri huzurunu bozan tipleri, kimse barındırmak istemez.

Sorumluluk

Aldığı görevin hakkını verebilmek için kişinin sorumluluk bilincine sahip olması beklenir. Sorumluluk sahibi olanlar işini en güzel şekilde yapmaya çalıştığı gibi, kötüye giden durumları da fark ederek, önlem alınması için gerekli yerleri haberdar eder, raporlar verir.

Makamın veya işin aynı zamanda bir emanet olduğunun bilincinde olanlar, en güzel şekilde koruyup vakti gelince teslim etmeyi de bilirler.

Yangın çıksa umursamayıp, yükselen alevden sigarasını yakacak kadar sorumsuz ve gamsız insanlar da var. Sorumluluk duygusu gelişmemiş kişilerin liyakatinden söz edilemez.

Gayretlilik

Bazı insanlar içten yanmalı, kendinden motivasyonlu, harekete geçmek için başkalarına ihtiyaç duymayan azimli kişilerdir. Görevini beklenenin üzerinde yapmaya çalışır ve engellere takılarak hemen

pes etmez. Gayretli insanlara işi verir ve unutursunuz. Yapmak için elinden geleni yapacağına, yapamadığı en kötü durumda ise size dönerek çözüm desteği isteyeceğini de bilirsiniz.

Gayret duygusu olmayan insanlar, her zaman dışarıdan güdülenme bekler. Onurlandıran sözler, maddi ve manevi ödüller beklentisi içinde olur. Yöneticileri bunu anlayıp uyguladığında sorun yok gibi gözükse de, birazcık ihmal edildiklerinde işi gücü dağıtabilirler. Onları sürekli pohpohlamak zorunda kalan yöneticiler fazladan enerji harcayarak yorulurlar.

Her çalışanın yeterli seviyede gayret duygusuna sahip olması ve işini kendiliğinden yapıp ilerlemesi beklenir. Gayretsiz ve tembel insanlar hem işletmelere hem de kurumlara bir yük olacağından liyakatte zayıf kalırlar.

Fedakarlık

Fedakar insanlar, nimet kapıları olan işlerini veya devletteki görevlerini koruyup geliştirebilmek için ellerinden geleni yapmaya çalışır. İşlerini daha iyi yapabilmek için kimse zorlamadığı halde eğitimler almaya, becerilerini geliştirmeye uğraşırlar. Gerektiğinde sosyal ve bireysel zamanlarını da kullanmaktan çekinmezler.

İşlerin ifası sırasında, başkasının yokluğu veya yetersizliğinden kaynaklanan eksikleri de tamamlamaya uğraşır, yeter ki işler aksamasın, hizmetler durmasın derler.

Fedakar insanlara güvenebilir ve darda kaldığınızda kendisinden ödün verme pahasına yardımdan kaçmayacağını bilirsiniz. Liyakat değerlendirmesinde fedakarlık gücünün de dikkate alınması gerekir.

Liderlik

En küçük insan topluluğu olan aileden başlayarak yetkili olunan her grupta yöneticinin sevk ve idare kabiliyeti her şeyi etkiler. Liderlik meziyeti, grupları ikna ile dönüştürmenin, geliştirmenin ve ortak hedeflere doğru iş ve gönül birliği içinde çalışmanın yolunu açar.

Liderler korku ve ceza ile değil, sevgi ve ikna ile güdülemeyi tercih eder. Liderlere güven ve saygı duyulur. Lidere olan inançla risk almaktan ve fedakarlıkta bulunmaktan kaçınılmaz.

Özellikle yönetici durumunda görev alacakların liderlik kumaşının olması mutlaka aranmalıdır.

Takım Oyunculuğu

Lider rolü üstlenenler de aslında üst düzey bir takımın oyuncusu olurlar. Ekip çalışmasına uygunluk ve ortak hareket etme becerisi, kurumun başarı ve performansı açısından çok önemlidir.

Normal çalışanlarında kendilerine verilen rolü başarıyla yapabilmesi, görev değişikliği söz konusu olduğunda hızlıca adapte olabilmesi istenir.

Takım oyuncusu gruptaki yerini ve önemini bilir, kritik zamanlarda arkadaşlarına destek vermekten kaçınmaz. Kendi çalıp oynayan ve uyarılara kulak asmayan tiplerin liyakatinden söz edilmez.

İletişime Açıklık

İster yönetici, ister sıradan bir çalışan olsun, herkesin çevresiyle sağlıklı iletişim kurabilme yeteneği olmalıdır. İletişim kuramayan kişiler ihtiyaç ve beklentilerini ifade edemediği için mağdur ve muhtaç kalabilir. İletişim kazaları, kurumda veya işletmede hizmetin aksamasına, huzurun bozulmasına ve sonu kötüye giden yanlış anlamalara sebebiyet verebilir.

Yöneticilerin konuşulabilir ve ulaşılabilir durumda olması, çalışanlarına güven ve rahatlık sağlar. Gerekliğinde sorunlarını ifade edebilme özgürlüğü, ayrıca bir motivasyon unsurudur.

Ulaşılamaz, laf söz dinlemez kişilerden kimse hazzetmez ve genelde kibirli kasıtlı tipler gibi algılanmasına neden olur.

İyi Niyet

İyi niyetli olmayan kişiler, her olaya bir açık yakalama ve sorun çıkarma azmiyle yaklaşır. Negatif olmak, sürekli eleştirilecek bir şeyler bulmak karakterleri haline gelir.

Niyeti bozuk olanlarla birlikte çalışanlar, sürekli gerginlik duyar ve açık verme endişesiyle kendini kapatmaya, ortamdaki soyutlamaya uğraşır. Kötü niyetliler; yıkıcı eleştirileri, başkalarına şikayet için bahane aramaları ve işi yapmaya değil de yapmamaya olan kararlılıkları yüzünden, dipsiz kuyu misali huzur ve enerji tüketirler.

İyi niyetli olmadığı bilinen kişilerin iş başına gelmesi kurum ve işletmeler için bir afettir.

Sosyal Uygunluk

Bazı kişiler diğer tüm şartları taşıdığı halde, nitelikli bazı görevleri üstlenmek için sosyal açıdan uygun düşmezler. Bu halleri geçici veya kalıcı olabilir. Örneğin, bekar veya sürekli evlenip boşanmasıyla ün salmış birisinin, aile konularında etkili ve önemli bir görevi üstlenmesi doğru bulunmaz.

Ana okullarında ve kreşlerde küçük çocuk bakımı da söz konusu olduğu için kadın öğretmenlerin ve görevlilerin olması beklenir.

Yerel yönetimlerde halkın kabul edebileceği, tanıdığı bildiği insanların seçime girmesi sağlanır. İthal yöneticiler genelde kötü karşılanır ve kabul görmez. Kurumların yönetici atamalarında da içeriden gelen ve kurum kültürünü tanıyan, kuruma özel iş süreçlerine hakim kişiler genelde tercih sebebidir. Kurum çalışanlarının uyumu da daha kolay olur.

Sonuç

Ehliyet ve Liyakat kavramlarının basmakalıp kullanımlarından dolayı, zamanla anlam ve kapsam aşınmasına maruz kaldıklarına inanıyorum. Bu kavramların temelinde yatan ifadeleri yeniden parlatmak, ehliyet ve liyakat çatıları altında, daha güçlü bir şekilde göstermeye katkıda bulunmak istedim.

İşletme ve kurumların, yani bütün toplumun yararını gözetmek ve verimliliği arttırmak için, ehliyet ve liyakate azami riayet ederek istihdam sağlamalıyız. Manevi nitelikler yani liyakat var olsa da, ehliyet olmazsa iş üretilemeyecek, hizmet aksayacaktır. Ehliyeti yüksek seviye olsa da, liyakat unsurları yetersiz kalan kişilerden, hayır değil şer işlerin sadır olacağını, en son 15 Temmuzda alçakların kalkışmasında gördük. Nitekim, kamu görevlerinden ihraç edilen kişiler ehliyetlerini değil, liyakatlerini kaybettikleri veya bu yönde kuvvetli şüphe olduğu için işlem görmüştür.

Konu görseli olarak seçtiğim bu güzel martının, havada mükemmel şekilde uçup süzülebilmesi için, bir çift kanada ihtiyacı var. Kanatlardan birisi kırık veya tüyleri yolunmuş olursa bunu başaramaz. Ehliyet ve liyakatin kişilerde bir denge içinde bulunduğuna emin olmadan iş ve emanetler teslim edilmemelidir. Yoksa, uçamayan martı misali, faydasız ve hatta zararlı olabilirler.

DEĞERLENDİRME KRİTERLERİ		Puan - Var/Yok
EHLİYET	Sağlık	
	Eğitim	
	Deneyim	
	Beceri	
	İlgi ve Alaka	
	Sürekli Gelişim	
EHLİYET PUANI / DURUMU		
LİYAKAT	Vatanseverlik	
	Sadakat	
	Tevazu	
	Fedakârlık	
	Güvenilirlik	
	Liderlik	
	Sorumluluk	
	Gayretlilik	
	İyi Niyet	
	Takım Oyunculuğu	
	İletişime Açıklık	
	Sosyal Uygunluk	
LİYAKAT PUANI / DURUMU		
GENEL DURUM / PUAN TOPLAMI		

Yazıda bahsi geçen kavramlardan yola çıkarak, kendi ehliyet ve liyakat değerlendirme tablosunu kurup, var-yok şeklinde veya puanlama usulü aday sıralaması yapmak isteyenler için, yukarıdaki tabloyu paylaşıyorum.

Alt yapısı zaten yeterince güçlü olan ehliyet ve liyakat kavramlarının, eksiksiz anlamlarıyla beraber kullanılması ve insanların tayin ve terfi işlemlerinde bunlara riayet edilmesi temennisiyle, görüş ve dikkatlerinize sunarım.

Faydalı bulanların duasına talibim. Güzel dualarınıza peşinen cümleten amin diyorum...

Görsel Kaynağı:

<https://pixabay.com>

Çocuklarımızı Nasıl Koruyup Yetiştireceğiz?

Şanı Yüce Allah-u Teala nasip etti de, 1'i kız 3 evladımız oldu çok şükür. Onları ahir zamanın ahlaksız akımlarından ve medya saldırılarından korumak için, kendimizce önlemler almaya çalıştık ebeveynleri olarak. Her birisinde farklı yöntemler deneyerek, daha güzel sonuçlar almaya gayret ettik. Güzel sonuçlar alarak mutlu olduğumuz, beklemediğimiz gelişmeler nedeniyle üzülüp hayal kırıklığı yaşadığımız zamanlarda çok oldu. Kendimizle ilgili kusur ve eksikleri baştan kabul edip bir kenara koyarak, resmi veya sivil eğitim kurum ve kuruluşlarının yaşattığı güzellikler ve sorunları paylaşmak istiyorum. 3 çocuğumuzun her birisiyle ilgili farklı eğitim ve İslami terbiye deneyimlerimiz oldu. Bu yüzden kısa bir yazı olmayacak. Ancak çocukları için benzer kaygılar yaşayanlar, sabredip sonuna kadar okuyabilir sanıyorum. Hidayet yalnızca Allah'tandır. Bizler elimizden geldiği kadar çocuklarımıza iyi bir örnek ve eğitmen olmakla yükümlüyük. Eksik ve hatalarımızdan dolayı Rabbimize sığınarak, bütün çocuklarımızı kendilerine ve ümmet-i Muhammed'e (s.a.s) hayırlı evlatlar şeklinde yetiştirmeyi nasip etmesi duasıyla başlıyorum.

İlk çocuğumuz olduğunda her yeni anne baba gibi şaşkın ve mutluyduk. Oğlumuzu en güzel davranış ve ahlaki kazandırabilmek için elimizden geleni yaptık. Allah'ın lütfüyle, Eşim o sıralar resmi bir kreşte çalıştığı için, okul öncesi eğitimde önemli bir zorluk ve olumsuz etkileşim yaşamadık. Çocuğun gelişimi içinde İslami kavramları uygun şekilde vermeye, Allah ve Peygamber sevgisini kazandırmaya çalıştık. İlkokula gidene kadar her şey çok güzeldi. Okula başladıktan sonra ise hemen her türlü çirkin söz ve davranışla tanışmış oldu maalesef. İlk zamanlar bize okulda yeni duyduğu küfürleri söyleyerek "- Anne/Baba sözü veya bu hareket ne demek?" diye soruyordu. Sonuçta, oğlumuzu korumaya çalıştığımız ne kadar kötü söz ve davranış varsa, okulundayken sistematik olarak gördü ve öğrendi.

Orta okula başladığında ise kontrolün neredeyse tamamen elimizden çıktığını, İslami terbiye ve eğitim noktasında kendi yaşantımız dışında yeterince etkili olmadığımızı, deneyimlerimizin kısıtlı kaldığını gördük. Sadece dünya için yaratılmadığımızdan, ahiret yolculuğunda çocuklarımıza iyi bir terbiye ve eğitim vermekle sorumlu olduğumuzun da idraki ile farklı çözüm yolları aramaya başladık. Araştırmalarımız ve güvendiğimiz bazı dostların tavsiyeleri neticesinde, oğlumuzu Süleyman Hilmi Tunahan Hocaefendi'nin bağlılarıncı idare edilen talebe yurtlarına gönderdik. Orta 2. sınıftan itibaren Lise bitene kadar bu yurtlarda kaldı. Hafta sonları evci gelmesi ve yaz tatilinin kısa bir bölümü dışında hep oralarda bulundu. Oğlumuzdan ayrı kalmak gerçekten çok zordu. Hafta içinde ziyaretlerine giderek, eve geldiğinde nitelikli beraberlikler yaşamaya çalışarak kolaylaştırmaya çalıştık. Güvenilir bir ortamda bulunması, düzenli namaz kılmayı ve Kur'anı Kerimi hakkıyla okumayı öğrenmesi, derslerine çalışabileceği imkanların sağlanması en önemli ümitlerimiz ve tesellimiz oldu. Biz bunları düşündük ve yaşadık. Peki oğlumuz ne hissetti? İlk başlarda yurda gitmeyi hiç istemedi. Bazen birilerine kızdığı için, bazen hastalandığını söyleyerek hep ayrılmaya çalıştı. Bizse, bahane bile olsa her halini ciddiye alarak, gerek hastane desteğinden, gerekse hocalarıyla özel görüşmelerden veya okulundaki öğretmenleriyle yakın iletişimden kaçınmadık ama, ona karşı da dik durarak yurda devamını sağladık. Ondaki güzel gelişmeleri de gördükçe şevkimiz arttı. Zamanla uyum sağlayıp, evdeyken yurdu özlediği günlerde oldu. Ama genel olarak bizi hep suçladı ve kendince cezalandırmaya çalıştı. Yurtta öğrendiklerini uygulamaktan veya göstermekten kaçındı. Bizler iyi ki göndermişiz, ne kadar iyi oldu demeyelim istedi. Bugün geldiğimiz noktada, memnuniyet oranı vermek gerekirse tahminen %60 oranında iyi ki göndermişiz diyebilirim. Olumlu sonuçlarımız; gerçekten güzel bir Kur'anı Kerim eğitimi almış olması, namaz kılmaya ehemmiyet verilmesi, düzenli ders çalışabileceği imkanların ve öğretmenlerin sağlanması, yeme-içme ve barınma noktasında gözümüzün arkada kalmaması ve okulunda kötü alışkanlıkları olan çocuklardan nispeten korunabildiği kontrollü bir çevre içinde büyümesidir.

Yurtta kalan evladımızdan en önemli beklentimiz, istikrarlı bir şekilde severek namazına devam etmesiydi. Maalesef, hafta sonları izinli geldiğinde gördüğümüz namazı ihmal alışkanlığı, evde kaldığı zamanlarda da devam etti. Şunu anlamış olduk: İbadetler için gerekli bilgiler alınmış ama ibadet sevgisi ve devam şuuru eksik kalmıştı. Gelecek için en büyük kaygımız bu minvalde oldu. İyi bir Üniversite eğitimine başladığı ve gençliğin heva ve heveslerinin yükseldiği bu dönemde, tahkiki iman sahibi olması ve sorularına karşılık bularak, mutmain bir kalple yaşaması için çaba gösteriyoruz şimdi. Korku ve ümit içindeyiz. Rabbim yardımcımız olsun.

Çocuğumuzla birlikte, bizimde yaşadığımız bu yurt tecrübesinden olumsuz etkilenmeler de yaşadık. Benzer kararları verecek olanlara bir deneyim paylaşımı olması için yazıyorum. Buraları kötülemek amacıyla değil, geliştirmek ve etkinliğini arttırmak için. Çocuklarımızı kendi evlatları gibi görüp, 24 saat süren gayret ve hizmetlerini esirgemeyenlerin hepsinden Allah razı olsun. Beşeri sistemler hatalarla maluldür. Hayırlı işleri daha fazla olsun diye uğraşmalıyız.

Her ne kadar, daha iyi yetişiyorlar ve geç kalınmamış oluyor deseler de, çocukların orta okuldan itibaren evden ayrılması, aile bağlarında ciddi kopmalara ve psikolojik travmaya neden oluyor. Bu yüzden lise döneminde yurt deneyimi yaşamaları bence daha uygundur. Bizim evladımız dışa dönük, öz güveni yüksek yapıda olduğu için, Orta 2'den başlarsa çok zorlanmayacağı kanaatindeydik. Yine de olumsuz etkisi oldukça fazla oldu. Ergenlik öncesinde çocukların aile içinde kalması gerekir. Bizlerde yatılı lisede okuduğumuz için, faydasına inanarak oğlumuzu gönderdik. Ama sonuç çok güzel olmadı. Yurtta kalan çocuklar, hemen her vaktini burada geçirdiği için fiilen ailelerinden kopuk yetişiyorlar. Ergenlik döneminde teslim ettiğiniz çocuğunuz koca bir adam olarak karşınıza geldiğinde çok şey kaçırdığınızı daha iyi anlıyorsunuz. Çocuğunuzun geleceği ve ahiret hayatı için böyle bir fedakarlık

yapmış olmanıza rağmen, netice tatmin edici olmayınca hüsrân duygusu ağır basıyor. Yurttaki hocaları fiilen aileleri önemsizleştiriyor ve sanki, aileler onlara talebe çıkararak kuluçka makinesi seviyesine düşürülüyor. Sözlü olarak bunun tersini söyleseler de, fiili durum bu şekilde. Hayatlarının en önemli anları yurt organizasyonu içinde olsun istiyorlar. Sınavları, bayramları, özel günlerini hep onların yanında geçirsin istiyorlar. Yaz tatillerinde bile! Hocaların yaşantılarındaki etkileri anne babalarından çok ileride olsun istiyorlar. Bunların yanına birde rabita uygulamaları eklenince olay bambaşka boyutlara taşınıyor. Kendilerini halktan soyutlayıp kapalı bir cemaat haline getirmeleri de cabası. Namazları ayrı, takkeleri ayrı, kurbanları ayrı, umre ve hac organizasyonları ayrı, Cumaları bile ayrı kılıyorlar. Bu durumları ve oğlumdaki gelişmeler nedeniyle Üniversite döneminden itibaren fiilen oğlumun ilişkisini kesip okuluna evimizden gidip gelmesini istedik. Şimdilerde, acı-tatlı olaylar eşliğinde açığımızı kapatmaya çalışıyoruz. Özellikle Kur'anı Kerim eğitimi açısından Lise döneminde çok hayırlı hizmetleri var. Bu yüzden Ortaokul-Lise döneminde tercih etmiştik. Evladı için bu yurtları düşünenlere Lise dönemi için tavsiye de bulunabilirim. Eğer aynı yurtlar içinde öğretmen ve hoca olarak kalmayacaksa Üniversite döneminde ayrılmaları ve farklı müspet ortamları da görmeleri daha sağlıklı olur.

Küçük oğlumun daha içe dönük olması ve abisinde yaşadığımız deneyimler yüzünden, yurda göndermeyip evde kalmasına karar verdik. Mahallemizdeki bir İmam Hatip Orta Okuluna yazdırdık. Ufak tefek sorunlar çıksa da, genel durum iyi gibi gözüküyordu. Temel inanç değerlerimizi biz verdikten sonra, ilmi eksiklerinin tamamlanması açısından okuluna güvendik ama hata etmişiz! İmam Hatip Orta Okulu diye güvendik ve çok fazla sorgulamadık. Çocuk namazını kıl deyince kılıyordu, hatta bazen Cuma günleri okulca sabah namazında camilere de götürmemiz için organize oluyorlardı. 3. yılı bitirip 4. sınıfa geçtiği bu yılki yaz aylarında biraz şüphelenince, namaz duaları ve sureleriyle ilgili acı gerçeği öğrendim. Oğlumuz, namaz dualarını ve surelerinin çoğunu bilmiyor, bildiklerini de düzgünce okuyamıyordu. Sözde, Arapça ve Kur'anı Kerim eğitimi almasına rağmen, Fatıha suresini bile tecvitle okumaktan acizdi. Meğer hocaları hiç öğretmemiş. Ödev olarak bile vermemişler. Bu nasıl İmam Hatip Okulu? Faydasını göremeyeceksek çocuklarımızı buraya neden gönderelim? Şeklinde isyan edip, Milli Eğitim İlçe ve İl Müdürlüklerine dilekçeler yazdım. Okulda öğrenemediği sure ve duaları evdeyken ezberletmek zorunda kaldım. Meğer, Milli Eğitimde erkek din dersi öğretmeni kıtlığı varmış! Kur'anı Kerim derslerine girecek erkek hoca bulamıyorlarmış. Böyle söylendi bize, ama tatmin edici bulmadık. Şimdi, 3 yılı bizim açımızdan etkisiz geçmiş ve üstelik İmam Hatip okullarından soğumuş bir evladımız var. Bu sene Liseye geçişte hangi okula gideceği üzerine psikolojik mücadele içindeyiz. Lise dönemi farklı ve daha doğru olur umuduyla İmam Hatip Lisesine göndermek istiyoruz. Ama evladımız gitmek istemiyor artık. İmam Hatip Orta Okullarını tabela okulu olmaktan kurtaramayan sorumsuz yetkililerden razı değilim ve hakkımı da helal etmiyorum. Kemiyet kadar keyfiyete de değer verilmelidir. İmam Hatip okullarını bolca açıp içlerine yeterli ve yetkin din dersi öğretmeni koyamayan, daha da acısı, ateist veya din karşıtı olduğunu açıkça izhar eden farklı branş öğretmenlerini, en azından bu okullardan uzak tutamayan idarecilerin vebalini düşünmüyorum. Devletin okulundan da fayda göremezsek ne yapacağız, nereye göndereceğiz evlatlarımızı? Çocuklarımız İmam Hatip okullarına bile gitse mutlaka sorgulayıp gerçekten öğrenip öğrenmediklerini kontrol etmemiz şart oldu. Velileri uyarmak için yazıyorum bunları. Din derslerinin diğer okullardan fazla gibi olması sizleri yanıltmasın. Tüm öğretmenlerini tanımaya ve verdikleri eğitimleri irdelemeye çalışmalıyız. Bu da ancak çocukla sürekli iletişim içinde olmakla gerçekleşebilir. Veli toplantıları kanaat sahibi olmak için yeterli gelmiyor.

Biricik kızımızı da, yaşı uygun olunca ağabeyleri gibi kreş eğitimi ve bakımına vermiştik. Şartlarımız bunu gerektiriyordu. Bildiğimiz ve kamu adına işletilen bir yere göndermeye başladık. Kızımıza da, evdeyken anlayabileceği şekilde değerler eğitimi vermeye çalıştık. Yaşına ve aklına uygun şekilde, sevdirecek benimsetmeye uğraştık. Kreşe başladıktan bir süre sonra, bazı şeylerin ters gitmeye başladığını fark ettik. 3-4 yaşlarındaki kızımıza çok yoğun ve abartılı şekilde Atatürk şiirleri ezberletiliyor

ve benzeri öğretiler yapıyordu. Evdeki hallerinden ve tekrarlarından bunun gerçekten fazlaca yapıldığını gördük. Öyle ki, daha önce “-Bizleri kim yarattı yavrum, biliyor musun?” şeklindeki sorumuza tatlı diliyle “-Allah yarattı” derken, aynı soruya “-Atatürk yarattı” demeye başladı. Bunun dışında, yılbaşı geldiğinde ayrıca yoğun bir Noel Baba propagandasına da maruz kalınca, (ilgili yazımı **buradan okuyabilirsiniz**) resmen evladımızın değerler sisteminin alt üst edildiğini görüp, bulunduğu kamu kreşinden alarak özel bir kreşe verdik. En azından değerler eğitimini yerli yerinde alması ve evdeki öğretilerimizle çelişmemesi için. Atatürk’ün, Türkiye için çok önemli bir insan olduğunu ve bizler gibi ömrünü yaşayarak sonra vefat ettiğini, Noel Baba efsanesinin uydurma ve Hristiyanların bayramlarıyla ilgili olduğunu tekrar öğretilere kadar oldukça zorlandık. Anaokulundaki çocukların torna misali kalıplar içinde, inanç sistemlerinin iğdiş edilmesi kabul edilir bir durum değildir. Noel Babanın rahatça girdiği yerlere Allah ve Peygamber sevgisinin sokulmaması ne büyük bir acıdır. Rabbime şükürler olsun ki kızımız çok geç olmadan, daha güzel ve sağlıklı bir ortamda, okul öncesi eğitimlerini değerlerimizle birlikte alabildi. Şimdi ilkokula devam ediyor. Kız çocuğu olan her duyarlı Müslümanın gelecekteki umut ve endişelerini bizde içimizde büyütüyoruz. Sağlam bir inanç yapısı olacak mı? Tesettürü sırf örtü olarak değil, ibadet aşkı ve şuuruyla birlikte benimseyip uygulayabilecek mi? Hayırlı bir eş ve anne olmasını sağlayacak, duruma göre kendisine ve milletimize meşru faydaları olacak eğitimlerini tamamlayabilecek mi? Vakti gelince hayırlı ve mutlu bir evlilik kısmet olacak mı?

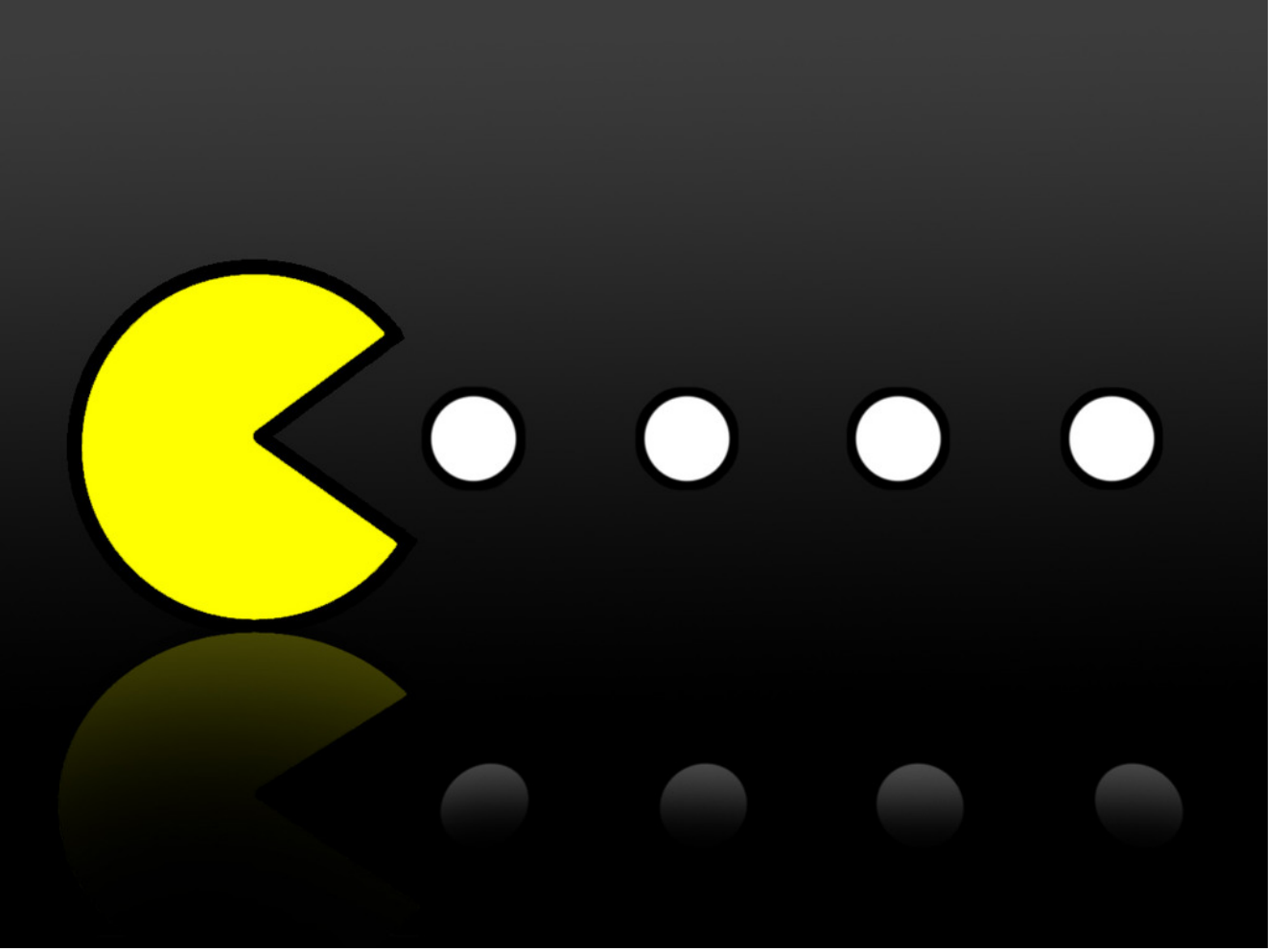
Bizler, çocuklarımız için bunları yaşadık. Yaşadıklarımızdan dersler alarak, dünya ve ahiret hayatımızı iyileştirmeye çalışıyoruz. Şüphesiz eksiklerimiz ve hatalarımız çoktur. Zaten, bunları biz yaşadık başkaları da belki yaşamadan tedbir alır, veya bizden daha deneyimli olanlarda bizlere güzel tavsiyelerde bulunur diye paylaşıyorum. Her çocuk özeldir. Anne babalar olarak bizlerde her çocuğumuzda farklı şeyleri yaşayıp öğreniyoruz. Rabbimiz, kendisine inananları istikametten ve iyilikten ayırmasın. Yöneticilerimize ve kanaat önderlerimize basiretli olmayı, hak ve adaleti gözeterek icraatta bulunmayı nasip etsin. Kalplerinden Allah korkusunu ve sevgisini eksik etmesin ki, zulüm ve yanlışlara meyilleri olmasın.

Sevgili kızımın ana okulunda öğrenip okuyarak bizleri mesrur ettiği Talebe Duasını bütün Müslümanlar adına amin diyerek paylaşıyorum:

Görselin

Kaynağı: <http://www.thejakartapost.com/life/2016/09/30/parenting-event-seeks-to-educate-young-families.html>

Hızlı tüketmediğimiz bir şey kaldı mı?

Geçmiş yıllara nispeten, çok daha kolayca ulaştığımız eşya ve imkanları bozuk para gibi umarsızca harcadığımız günlere geldik. Artık her şey ucuz, eşyalar gibi insani değerlerde kullan at modunda sanki. Sevgiler riyaya bulanmış, sevdalar şehvete esir olmuş. Evlilikler ve boşanmalar yıldırım hızında. (Her şey hızlandı ama İstanbul trafiği hariç! ☹)

Öyle sanıyorum ki; **1970**'li yıllarda doğan ve halen çalışma hayatı içinde bulunanlar, teknolojideki çılgın değişimin en radikal boyutlarıyla baş etmek zorunda kalan nesil olmuştur. Çünkü, geriye bakılınca tarih öncesi gibi gelen günleri bizzat yaşayarak gelip, bugüne ayak uydurmaya çalışan bir nesli temsil ediyoruz. Bir çok örnek vermek mümkün ama seçmece yaparsak; Tek kanalın TRT olduğu siyah-beyaz tüplü TV'lerimiz vardı. Evimize normal telefon bağlatmak için isim yazdırıp aylarca hat gelmesini beklerdik. Atari salonlarında jetonla oyun oynamak çoğumuz için lüks bir olaydı. Uçakları ancak filmlerde görür, binmeyi hayal bile edemezdik.

Eski günler daha güzeldi demiyorum. Ama eskiden istediğimiz şeylere ulaşmak için belki de daha fazla emek ve sabır göstermek zorunda kaldığımızdan olsa gerek, edinebildiğimiz ve kavuştuğumuz şeyler bizi daha fazla mutlu ve kıymetini bilir kılıyordu. Bu durum çocukluğumuzdan çalışma hayatımıza kadar böylece süregeldi.

Sevdiklerimizle haberleşmek zor ve zahmetli ama bir o kadar da lezzetliydi. Çünkü işin içine endişe, heyecan, merak ve sabır gibi çok çeşitli duygular ekleniyordu. Yatılı okulda okurken, ankesörlü telefon kuyruğuna girip ailemizle ve sevdiklerimizle konuşmaya çalışmak, konuşmayı uzatmak için

sürekli para veya jeton atarken strese girmek bile bir başkaydı. Telefon dışında en yaygın iletişim yolumuz mektuplardı. Her hafta sevdiklerimizden gelebilecek mektup yolunu gözlemek, onların ellerinden çıkmış satırları heyecanla bir solukta okumak ne de güzeldi. Sevdalarımızı yazıya dökmek, yanlış olunca delete tuşuyla silmek gibi kolayca değil, bütün bir sayfayı yeniden yazmak zahmetli ama kıymetliydi. Sevdiğimizize göndereceğimiz kağıdın rengi ve dokusu bile duruma göre değişebiliyordu. Klavye kısa yol tuşları çıkmadan çok önceleri, yazıyla kısayol harfler dizisini her mektubun sonuna özenle kondururduk. **S.Ç.S.V.D.S.O.R.H.** (Seni Çok Seven ve Daima Sevecek Olan Refik-i Hayatın) gibi.

Bilişim dünyasındaki geçmişe örnek olarak: Kişisel bilgisayar yani **PC** sahibi olmak 90'lı yılların ortalarına kadar oldukça lüks sayılacak bir durumdu. 1993 yılında **Erzurum**'da görev yaparken 2. el yerli bir arabanın yarısına denk gelebilecek rakamlarda bir bilgisayar almak nasip olmuştu. Sipariş verirken katalog üzerinden özelliklerini seçiyorduk. En son çıkan PC modeli **Intel 386 DX-40** işlemciyle çalışıyordu. Her biri 256 KB (Kilobyte)lık 8 adet EDO RAM ile toplamda **2 MB RAM** belleği ancak alabilmiştim. Standart harddisk boyutları 40-60 MB (Megabyte) iken 80 MB'lık modelleri henüz çıkmıştı. **80 MB** almak istediğimi söylediğimde ise satıcı arkadaş *-O Kadar büyük harddiski ne yapacaksın, nasıl dolduracaksın?* diye tepki vermişti! Neyse, siparişi verdim ve heyecanla beklemeye başladım. Gelmesi yaklaşık bir ay sürdü. Ama ben ilk on günden sonra iki günde bir heyecanla ve Erzurum kışına rağmen "**Çaykara İşhanı**"ndaki Bilgisayarcıya gidip sormuştum. Gidemediğim günlerde ise telefon ederek takip etmişim. Evime getirmem ve fişini takınca siyah ekranına gelen **C:_** şeklindeki **DOS** işletim sistemi görüntüsü beni mest etmişti. Hele de eskiden **DIR** çekmek denen komutu yazıp dosya dizin listesini görmek, **CD** ile dizin değiştirmek, **MD** ile dizin oluşturmak falan acayip bir tatmin duygusu veriyordu. Ne de olsa çocukluk hayalim gerçek olmuştu. DOS kitabı elimde PC başında sabahladığım günlerden sonra **batch file** (bat dosyası) oluşturmak, sistem disketi yapmak gibi işlemler ileri derecede mutluluk ve yetkinlik hissini tattırıyordu. Hatırlıyorum da, dosya ve programlarımızı sakladığımız 3,5" floppy disketlerimi tıpkı çocukken misketlerimi saydığım gibi arada bir sayar ve sayısı arttıkça neşelenirdim.

Ebeveynler olarak en çok düştüğümüz yanılgılardan birisi de, **ben yokluğunu çektim onlar çekmesin** diye çocuklarımızın talep ve ihtiyaçlarına karşı gösterdiğimiz abartılı tavırlar değil midir? Yokluk ve yoksunluk çekmesin diye her şeyi bekletmeden ve gerekli gereksiz temin ederek, aslında onların gelişiminde ve sosyal adaptasyonunda yardımcı olacak duygu ve deneyimlerden mahrum kalmalarına neden oluyoruz. Sabır başta olmak üzere; şükür, kanaat, özlem, endişe gibi duygu durumlarının dışında, var olanla çözüm geliştirme, alternatif çözüm yolları araştırma gibi becerilerinin gelişmesine bilmeden ket vuruyoruz. İstekleri sorgulanmadan ve hemen karşılanan çocuklarda tatmin duygusu zayıf kaldığından, sürekli bir arayış içinde olması ve mutsuzluk hissine kapılması daha kolay oluyor. Alkol ve uyuşturucu gibi kötü alışkanlıkların yayılmasında diğer etkenlerin yanı sıra, tatminsizlik ve mutsuzluk duygularının çok etkili olduğunu görüyoruz.

Hayatımızı mutlu ve başarılı sürdürebilmek için her gün irili ufaklı **zafer** duygularını tadabilmemiz gerekiyor. Ailesinin geçimini sağlamak için çalışan babalar, evine ve çocuklarına kendini adayan anneler (hele ki birde çalışıyorsa) zafer ve başarı duygularını günlük olarak yaşıyor aslında. Elinde ailesi için aldığı yiyecek ve eşya paketleriyle evine girmek üzere olan bir anne-babanın duyduğu hazzın gücünü yaşayanlar bilir. Çocuklarımızı da bu güzel duygulardan mahrum etmeyelim. İhtiyacımız olmasa bile onlara bazı görevler verip, başarmaları halinde taleplerinin karşılanacağı bir emek-istek döngüsü kurmaya çalışalım derim. Hatta, yaş ve yeteneklerine uygun olarak güvendiğimiz esnaf ve diğer iş yerlerinde çıraklık, stajyerlik gibi sorumluluk gerektiren işlerde çalışmalarını sağlayalım. El becerileri, iletişim ve analiz yeteneklerinin yanı sıra, özgüvenlerinin de artmasında müthiş faydalı oluyor. Kendi çocuklarımdan biliyorum.

Güzel terbiye verilmesi, çocukların anne-babalar üzerindeki temel haklarındandır. Güzel terbiye ile; yoklukta sabretmeyi, yoklukta ve varlıkta şükretmeyi, diğer insanların ve çevremizdeki her şeyin haklarına saygılı olmayı, başarmak için meşru yollardan çaba sarf etmeyi, en büyük zenginliğin kanaat olduğunu ve Allah'a karşı samimi kulluğun nasıl olması gerektiğini verebilmemiz gerekiyor. Hatalı eğitim sisteminin ve istismar edilen manevi değerlerimizin toplum yapısını bozduğunu ve insanları birbirinden hızla uzaklaştırdığını hep birlikte görüyoruz. Değerlerimizi ve duygularımızı hızla tüketmeden doyasıya yaşayabileceğimiz günlere kavuşmak dileğiyle...